

Hạ Chí

Contents

Hạ Chí	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	28
22. Chương 22	29
23. Chương 23	30
24. Chương 24	31
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34

Hạ Chí

Giới thiệu

Thể loại : Đam mỹ, hiện đại, ăm áp, nhẹ nhàng, ngọt ngào, ôn nhu công x mạnh thụ, HE. Edit : Chanh MuốiThẩm Tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-chi>

1. Chương 1

Hôm nay là ngày hạ chí, đừng nói là ban ngày, thậm chí đã qua bữa tối rồi mà trời vẫn còn rất oi bức, mãi đến 9 rưỡi tối, trung tâm thành phố mới bắt đầu trở nên nhộn nhịp và ngập trong ánh đèn lấp lánh. Nam thanh nữ tú đi tới đi lui, ăn mặc vô cùng phóng khoáng, hẳn là với họ, cuộc sống về đêm lúc này mới bắt đầu.

Trung tâm thành phố, nơi các tòa nhà văn phòng, trên những tầng cao vẫn còn thừa thớt vài ánh đèn sáng. Nơi đây tắc tắc tắc vàng, càng gần trung tâm giá càng đắt đỏ, để thuê được địa thế giữa trung tâm, chắc chắn phải là một công ty vô cùng có thế lực.

Hạ Nhật là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, may mắn đến mức khiến người ta phải ghen tị, cậu vừa ra trường đã được trúng tuyển vào làm việc cho một doanh nghiệp quốc tế nổi tiếng. Mà doanh nghiệp này đứng vị trí nhất nhì trên thế giới, địa điểm công ty đương nhiên là nằm ở tòa nhà có giá nhất B thị. Hạ Nhật chân ướt chân ráo vào nơi đây thực tập, được vinh dự ngồi trong căn phòng đáng ngàn vàng mà tăng ca.

Máy tính mở rất nhiều chương trình, Hạ Nhật khẽ đẩy gọng kính, những ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím, cả người tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ, say mê đến nỗi chẳng hề nhận ra đêm đã dần buông, cũng quên luôn cơm tối vẫn còn chưa ăn nữa.

Nửa giờ sau, Hạ Nhật đẩy bàn phím ra, vừa vươn thắt lưng vừa khẽ lẩm bẩm: “Chà.. ý tưởng thiết kế theo hướng cổ điển của Reeves kết hợp cùng thiết kế theo phong cách hiện đại của Bruce đại đại mang tới kết quả không ngờ..”

Hạ Nhật mãi lẩm bẩm, không để ý có một bóng người đứng sau lưng mình. Người này quần áo chỉnh chu, âu phục được cắt may tinh tế ôm gọn dáng người thon gầy, tóc chải gọn gàng không một chút hỗn loạn, trên tay cầm một tập tài liệu, mặt vô biểu tình, thoạt trông rất nghiêm túc.

“Bốp”, tiếng động khe khẽ vang lên, tài liệu trên tay người thần bí kia thân mật “hôn” xuống đầu Hạ Nhật một cái, rồi nhanh chóng rời đi.

Tập tài liệu chỉ mới chạm nhẹ vào đầu, Hạ Nhật cũng không đau đớn, chỉ đủ khiến cậu bị giật mình. Hạ Nhật ôm đầu khẽ hừ, ngăn người nửa ngày mới quay về phía sau nhìn. Người trước mặt nhìn thật quen mắt, đáng tiếc Hạ Nhật nghĩ mãi cũng chẳng nhớ nổi người đàn ông đứng sau lưng mình là ai, càng không hiểu vì sao đang yên đang lành lại bị người này “gây chiến”.

Thẩm Tu Viễn nhìn Hạ Nhật ôm đầu ngây ngô nhìn anh, không khỏi nhớ tới bạn cún husky tên Nhạc Nhạc ở nhà mình. Nhạc Nhạc cũng sẽ nghiêng đầu ngây ngô ngốc ngốc nhìn anh như vậy, anh đang định mở lời, lại thấy Hạ Nhật đột ngột đứng lên, cúi đầu 90 độ đầy quy củ về phía mình, dè dè dặt dặt mấy tiếng: “Thẩm... Thẩm tổng, ngài khỏe.. Tôi.. Nhất định ngày mai tôi sẽ.. sẽ nộp phân tích báo cáo lên..”

Thẩm Tu Viễn khẽ cúi đầu.

“Cậu đang phân tích tài liệu sáng tác của Reeves?”

Vì nhận ra người trước mặt chính là “lão đại” của công ty nên Hạ Nhật không khỏi căng thẳng, lắp ba lắp bắp nói không thành lời.

“Đúng vậy.. đúng vậy, tôi sẽ hoàn thành xong sớm, tôi..”

Thẩm Tu Viễn vỗ vai Hạ Nhật, cắt ngang lời cậu định nói. Hạ Nhật ngẩng lên nhìn “lão đại” cao hơn mình một cái đầu, cảm thấy có chút khó hiểu.

Ánh mắt mơ màng của Hạ Nhật một lần nữa khiến Thẩm Tu Viễn nhớ tới cún husky nhà mình, lúc mới bắt đầu huấn luyện, biểu tình của Nhạc Nhạc cũng ngây ngô hệt như Hạ Nhật lúc này.

Khóe miệng Thẩm Tu Viễn cong lên, lưu lại một câu “Cứ để đấy, sang tuần nộp lại sau, cậu về sớm nghỉ ngơi đi” rồi xoay người ly khai.

Hạ Nhật ngẩn người nhìn thân ảnh Thẩm Tu Viễn ngày một xa, trong đầu hồi tưởng lại nụ cười nhạt của anh, gương mặt kích động nháy mắt đỏ bừng lên, cậu ôm mặt vui vẻ hạnh phúc – “Chúa ơi, ngày hôm nay mới đẹp để làm sao, được lãnh đạo quan tâm, con may mắn quá mà, nhận được một công việc tốt rồi

~”

2. Chương 2

“Nói xem nào, sao đột nhiên nảy ra ý tưởng để một thực tập viên phân tích tài liệu sáng tác của Reeves?” Thẩm Tu Viễn nhấp một ngụm cafe, gương mặt nhìn người ngồi đối diện, “Không phải trước giờ cậu vốn không quan tâm đến mấy chuyện này sao?”

“Nè nè nè, đừng nói tui làm việc không đàng hoàng như vậy, tui ngày nào cũng rất chăm chỉ nha.” Lục Hạo Nhiên giả vờ bất mãn lớn tiếng cãi, đột nhiên lại thay đổi thái độ, cười hề hề nói: “Hôm đó vừa hay gặp cuộc phỏng vấn nhân sự, tôi thấy cậu nhóc này rất có tư chất cùng nhiệt tình, liền cùng Erin đồng ý lưu lại.”

Thẩm Tư Viễn nghe vậy nâng mi cười cười.

Lục Hạo Nhiên nhìn Thẩm Tu Viễn cười như vậy không khỏi rung mình, hai người họ cùng nhau lớn lên, tính Thẩm Tư Viễn như nào, Lục Hạo Nhiên anh còn chưa rõ sao.

“Tui nói, cậu đừng có cười như vậy, mỗi lần thấy cậu cười là tui lạnh cả sống lưng. Xem xem, da gà da vịt nổi lên hết rồi đây này.” Lục Hạo Nhiên cả người run bật, lấy tay dùng sức chà hai cánh tay.

Thẩm Tu Viễn cũng không coi Lục Hạo Nhiên đùa giỡn, cúi đầu tiếp tục đọc mail trên ipad, kiểm tra lịch trình sắp tới.

Lục Hạo Nhiên thấy anh không đáp cũng chẳng nổi giận, theo thói quen bĩu môi rồi cho thêm một viên đường vào tách cafe nóng. Giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì, rất nhanh đã lại hứng trí bừng bừng, cố ý ra vẻ thần bí nói: “Nè, cậu có cảm thấy cậu nhóc kia thoạt nhìn rất giống...”

Tiếc là trò nhử mồi không phải phong cách của Lục Hạo Nhiên, chẳng đợi Thẩm Tu Viễn trả lời, Lục Hạo Nhiên đã đem cả gốc cả rễ nói ra hết.

“Rất giống.. rất giống.. Nhạc Nhạc nhà cậu!! Ha ha, đôi mắt lạnh lợi, động tác, thậm chí cả kiểu tóc cũng giống kiểu lông của Nhạc Nhạc như đúc!” Lục Hạo Nhiên vô cùng hưng phấn, hết như một đứa nhỏ mới phát hiện ra một món đồ chơi mới, liền khoa chân múa tay lấy le trước chúng bạn.

Thẩm Tu Viễn nhìn bạn mình hưng phấn quá mức, nhìn thế nào cũng giống Nhạc Nhạc, anh còn tưởng chỉ Hạ Nhật mới đem lại cảm giác này.

Lại nói tiếp, kể cũng lạ, Nhạc Nhạc với ai cũng rất thân, điển hình cho câu “cuốn theo chiều gió”. Thế nhưng mỗi lần Nhạc Nhạc nhìn thấy Lục Hạo Nhiên cũng đều tránh mắt dạng, bất luận Lục Hạo Nhiên dùng đồ ăn ngon để quyến rũ hay dùng đồ chơi để lấy lòng, Nhạc Nhạc cũng không hề thay đổi chính kiến, phát huy trọn vẹn khí phách hiện ngang “Bản vương là một chú chó có lễ tiết”.

Mà Lục Hạo Nhiên tình không đổi sắc, vị này từ nhỏ quen được hâm mộ theo đuổi, lòng tự trọng lớn vô cùng, chẳng thua kém gì lòng tự tôn dân tộc (nói đơn giản là trái tim pha lê), đối mặt với việc bị Nhạc Nhạc ghét bỏ, anh đương nhiên không chịu chấp nhận.

Thẩm Tư Viễn buông ipad, thở dài: “Em ấy không phải Nhạc Nhạc.”

Tuy ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng Thẩm Tư Viễn không phải không thừa nhận, anh với Lục Hạo Nhiên.. có chung cách nghĩ.

Thẩm Tu Viễn dừng một chút lại nói tiếp: “Hơn nữa, tôi cũng không nhớ là cậu có sở thích bắt nạt ma mới.”

Lục Hạo Nhiên nhún vai, không phải anh không biết rằng phân tích tài liệu sáng tác kia rất khó, kể cả anh làm cũng phải mất ba bốn ngày mới hoàn thành. Ném cho một người chưa có kinh nghiệm như Hạ Nhật, còn yêu cầu hôm sau lập tức nộp luôn, thật khiến người khác nghĩ rằng mình đang cố ý bắt nạt người mới. Thế nhưng, cũng không thể trách anh được, anh còn cho rằng bạn cún Tiểu Hạ sẽ biết khó mà lui, rồi sẽ chìa ra bộ mặt ngốc manh, ngây ngô đáng thương tới tìm anh xin giúp đỡ! Ai ngờ cún Tiểu Hạ lại nghiệm làm việc như vậy, lưu lại tăng ca hết lần này đến lần khác đều bị Thẩm Tư Viễn bắt gặp.

Lục Hạo Nhiên cũng từng nghĩ qua, gặp khó khăn như vậy có thể sẽ dọa sợ cún Tiểu Hạ, cơ mà suy nghĩ này rất nhanh bị sụp đổ, bởi vì anh chưa từng chứng kiến cậu nhóc kia như vậy.. Người đâu mà lại ngây thơ lạc quan thế cơ chứ.. Hơn nữa, Lục Hạo Nhiên cũng đã xem qua tài liệu Hạ Nhật giao lên, không thể không thừa nhận, tài liệu phân tích của cậu tuy còn non nớt, nhưng cũng có chỗ phân tích rất xuất sắc.

Nghĩ tới đây, Lục Hạo Nhiên không khỏi dặt dẹo, thuận tay giữ lại thôi, không ngờ lại ưu tú như vậy, càng nghĩ anh lại càng thấy mình là một lãnh đạo có tài khai thác nhân tài.

“Yên tâm đi, tôi đương biết cậu nhóc kia không phải Nhạc Nhạc, nhóc kia sao có thể thú vị bằng Nhạc Nhạc chứ.”

Lúc này, nhân vật bị lôi ra thảo luận hắt xì một cái, có chút ngốc lảng nghĩ: “Điều hòa của công ty lạnh quá a..”

3. Chương 3

Hạ Nhật có chút phiền não, cậu không biết nhóc này muốn đưa cậu tới chỗ nào nữa.

Ngày hôm qua, bạn đại học Cao Đại Dũng tổ chức tiệc sinh nhật, đám thanh niên mới bước ra ngoài xã hội không bao lâu liên tục tập một chỗ, náo nhiệt ồn ào cả một đêm, thẳng đến sáng hôm sau mới chịu giải tán.

Hạ Nhật cũng không lập tức về nhà mà tới siêu thị ở gần đó, mua một ít thức ăn về dự trữ trong tủ lạnh.

Lúc đến vẫn còn khá sớm, siêu thị phải nửa giờ sau mới mở cửa, Hạ Nhật liền đi dọc ven hồ gần đấy để tản bộ. Đang mãi suy nghĩ xem nên mua cái gì, bỗng nhiên sau lưng nặng trĩu, cả người ngã nghiêng rồi chúi về phía trước.

“Cộp” một tiếng, kính mắt oanh liệt hi sinh

~Hạ Nhật khóc không ra nước mắt, cái kính đáng thương của cậu mới mua lúc tốt nghiệp, mất đến vài trăm tệ, còn chưa được một tháng đã đoán mệnh.

Một cơ thể nặng trĩu đổ ập phía sau lưng cậu, tiếng thở dốc bên tai mỗi lúc một gần. Tai của Hạ Nhật bị liềm một cái, ươn nhẹp.

Kể đầu sỏ kia còn chưa biết sợ, liềm được một lần liền sinh nghiến, lại liềm thêm vài cái nữa, cần mẫn dùng nước miếng rửa sạch một bên tai cùng cái cổ xinh đẹp của Hạ Nhật.

Hạ Nhật bị đánh úp, theo bản năng khó chịu vùng vẫy, nhưng cũng đành phải bó tay vì cái cơ thể phía sau lưng cậu rất nặng! Aaaa! Rốt cuộc là cái gì vậy? Thật khiến người ta sợ hãi! Xin hãy buông tha!

Có lẽ đã liềm cổ tới chán, sức nặng phía sau Hạ Nhật rốt cuộc không còn nữa.

Hạ Nhật nắm lấy cơ hội, lập tức ngồi thẳng dậy, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một con vật to lớn, cả người lông lá xù xì, cái đầu lớn dùng sức cọ cọ vào ngực cậu.

Hạ Nhật lấy lại bình tĩnh, híp mắt quan sát nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn ra được, đầu sỏ gây tội chính là một bạn cún to đùng.

Hạ Nhật do dự một lúc, nhẹ nhàng vuốt ve lông bạn.

“Ặng” Bạn cún vui sướng kêu lên, cái đuôi ra sức vẫy vẫy biểu đạt tâm tình hạnh phúc.

Bạn có đeo một cái vòng cổ, cả người cũng mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt, chắc là từ nhà ai gần đó chạy ra.

Hạ Nhật sờ sờ quàng quàng phía xung quanh mình, cậu nhặt cái kính bị gãy hỏng lên, cất tiếng hỏi: “Kính mắt anh bị nhóc làm hư, giờ không nhìn thấy gì, biết phải làm sao đây?”

Bạn cún biết mình sai rồi, rủ đuôi xuống quỳ rạp trên mặt đất, dùng hai chân trước ôm đầu “Ặng” một tiếng, sau đó đứng lên vừa cắn vừa kéo ống quần Hạ Nhật.

“Nhóc bảo anh đi với nhóc?”

“Ặng!” thấy Hạ Nhật hiểu ý mình, bạn cún vui sướng, hảo cảm với anh zai trước mặt cũng tăng vùn vụt, cái đuôi phe phe phẩy phẩy xoay tròn một vòng, rất tự giác đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng còn ngoái lại nhìn xem Hạ Nhật có đi theo hay không.

Hạ Nhật có chút phiền não, cậu không biết nhóc này muốn đưa cậu tới chỗ nào, thế nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường trở lại. Đã nhặt được cún của người ta thì cũng nên phát huy một chút ưu điểm của tuổi trẻ, lấy việc giúp người.. à không, giúp cún làm niềm vui.

..

Thẩm Tu Viễn chạy bộ xong xuôi, nhận ra Nhạc Nhạc không biết đã mất tích từ lúc nào.

Trừ việc thỉnh thoảng có gây tội ra, Nhạc Nhạc phần lớn thời gian đều rất ngoan, buổi sáng lúc anh chạy bộ cũng không tùy tiện chạy đi linh tinh.

Thẩm Tu Viễn nhăn mặt, suy nghĩ một chút rồi quyết định về nhà. Gần về tới nhà, anh trông thấy có bóng người đứng trước cửa nhà mình, Nhạc Nhạc thì đang vui vẻ vẫy đuôi với người ấy. Thẩm Tu Viễn bước nhanh hơn, đến khi thấy rõ là ai thì lập tức sững sốt.

“...Hạ Nhật?” Thẩm Tu Viễn có điểm không xác định khê cất lời.

Hạ Nhật không đeo kính nhìn qua có hơi khác một chút, hai mắt híp lại, đuôi mắt nheo nheo, cả người toát lên vẻ mơ màng.

Hạ Nhật căn bản không nhìn ra đối phương là ai, ai bảo cậu cận nặng như vậy cơ chứ!

“Xin lỗi.. xin hỏi, chúng ta có quen biết nhau sao? Kính mắt tôi bị hư, nhìn không rõ lắm.”

Vừa nghe đến hai chữ “kính mắt”, Nhạc Nhạc lập tức nằm xuống, hai chân trước vội ôm lấy đầu khê kêu “Ặng Ặng”.

Thẩm Tu Viễn thấy vậy liền hiểu rõ, thêu thêu mi mắt.

“Tôi là Thẩm Tu Viễn.”

“Vâng..Thẩm Tu Viễn a... Hử?! Thẩm Tu Viễn? Thẩm... Thẩm Tổng.. chào buổi sáng!”

4. Chương 4

Tầm nhìn rõ ràng, đeo thật thư thích —— đây là đánh giá của Hạ Nhật về cặp kính mới.

Cậu chớp chớp mắt, hướng phía cái gương nhìn bên trái một chút lại nhìn qua bên phải một chút. Cặp kính mới này tương đối tốt, chỉ là.. có hơi..

Với cái kính đen cũ có hơi bất đồng. Cặp kính này ẩn đi gọng kính, Hạ Nhật nhìn mình trong gương cảm thấy có gì đó không giống với mình trước đây, nhưng cụ thể không giống ở chỗ nào thì cậu lại không nói được.

Hạ Nhật gãi đầu một cái, có lẽ vì hôm qua tụ tập chơi bởi cả đêm không ngủ dẫn tới suy nghĩ quá nhiều. Đúng rồi, nhất định là như vậy rồi. Lát về nhà cậu phải ngủ một giấc thật đã mới được.

Thẩm Tu Viễn nhìn Hạ Nhật đang tự vỗ vỗ mặt mình, có chút buồn cười hỏi: “Thế nào, đeo thoải mái chứ?”

Hạ Nhật lấy lại tinh thần, lòng đầy cảm kích nói: “Tốt lắm, đeo vào rất thoải mái. Cảm ơn Thẩm tổng, đã làm phiền ngài rồi, hại ngài phải đưa tôi đi đo lại kính.”

Thẩm Tu Viễn khẽ cười: “Không cần phải khách khí như vậy.”

Hạ Nhật lại rung động rồi, tâm trí cậu lại phiêu dạt chốn nao. Trong trí nhớ, mẹ cậu cũng luôn cười ầm ập như vậy. Chỉ tiếc là từ khi mẹ qua đời, cậu không còn được trông thấy nụ cười ầm ập của người ấy. Đột nhiên cậu cảm thấy, Thẩm Tu Viễn cùng mẹ cậu thật giống nhau, cũng đều vô cùng ôn nhu lương thiện.

Hạ Nhật ngây ngây ngốc ngốc đi theo Thẩm Tu Viễn tới bãi đậu xe, đột nhiên nhớ ra.. kính mắt.. hình như chưa có trả tiền!

“Nguy rồi!” Hạ Nhật vỗ đầu một cái, “Thẩm tổng, thật ngại quá, ngài đi trước đi, tôi phải quay lại một chuyến, kính mắt.. tôi quên mất chưa trả tiền!”

Hạ Nhật có chút khẩn trương, xoay người chạy đi, không biết nhân viên trong cửa hàng có coi cậu là kẻ trộm kính không nữa. Là một công dân hết mực nghiêm túc, nếu bị hiểu lầm là một kẻ trộm kính thì thật oan uổng quá.

Thẩm Tu Viễn vươn cánh tay dài ra, nhẹ nắm lấy cổ tay của Hạ Nhật, anh nói: “Tôi đã trả tiền rồi.”

“Hử??”

Hạ Nhật không nghĩ tới Thẩm Tu Viễn còn tốt bụng giúp cậu trả tiền.

“Bao nhiêu tiền ạ? Để tôi trả cho ngài.”

Thẩm Tu Viễn lắc đầu.

“Không cần đâu, lại nói, dù sao họa cũng là do Nhạc Nhạc gây ra, tôi cũng nên chịu trách nhiệm bồi thường.” Thẩm Tu Viễn nói tiếp, “Hơn nữa, cặp kính này so với cặp kính trước đây của cậu giá không sai biệt lắm, cậu không cần phải tính toán.”

Thẩm Tu Viễn nói vậy để Hạ Nhật không phải suy nghĩ nhiều nữa. Tuy rằng hai người mới tiếp xúc, thế nhưng không khó để Thẩm Tu Viễn nhìn ra, cái cậu nhóc này tuyệt đối không phải kiểu người biết chiếm tiện nghi của người khác. Nếu như Hạ Nhật biết giá thành thật của cặp kính này, nhất định cậu sẽ đem trả lại cho anh.

Hạ Nhật nghe vậy an tâm thở phào.

“Cộp cộp cộp”, Nhạc Nhạc trong xe đột nhiên nổi bật đầu dùng móng vuốt gõ lên cửa kính xe. Thật không hiểu nổi, hai người kia đã đi đến đây rồi sao còn chưa lên xe, không biết để cún lại một mình trong không gian kín sẽ sinh chứng trầm cảm hay sao?

Để đảm bảo thể xác và tinh thần mình luôn khỏe mạnh, Nhạc Nhạc lấy chân gõ vài cái vào cửa sổ xe.

Thẩm Tu Viễn mở cửa xe, còn chưa kịp ngồi vào chỗ đã thấy Nhạc Nhạc lọt qua khe hở chui ra ngoài.

Nhạc Nhạc chạy đến bên người Hạ Nhật vẫy đuôi rồi rít, nó biết nơi này là nơi công cộng, có thể sẽ bị phát hiện ra, chỉ dám cúi đầu kêu một tiếng.

“Gâu” Người anh em, nhanh lên, chủ nhân sẽ đưa chúng ta đi ăn ngon, Nhạc Nhạc đói meo rồi.

Thẩm Tu Viễn sớm nhận ra Nhạc Nhạc rất nhiệt tình với Hạ Nhật, chả là lúc đi đo kính mắt, Thẩm Tu Viễn vốn không định đưa Nhạc Nhạc đi theo, dù sao trong cửa hàng cũng không cho vật nuôi đi vào. Thế nhưng hôm nay, tuy đã dùng đồ ăn Nhạc Nhạc thích nhất để dụ dỗ, cũng không thể ngăn cản Nhạc Nhạc đòi đi theo, chính là nó muốn đi theo Hạ Nhật.

Thẩm Tu Viễn quay đầu nhìn, một người một cún biểu tình giống hệt nhau, tâm tình đột nhiên vui vẻ.

“Nó rất thích cậu.” Thẩm Tu Viễn nói, “Không ngại theo tôi ăn một bữa cơm chứ?”

Hạ Nhật không còn cách nào, chỉ đành phải lên xe, dù sao Thẩm Tu Viễn cũng vì đưa mình đi đo kính mà tới tận đây, lúc này từ chối quả thật không hay cho lắm, hơn nữa, người kia còn là cấp trên của cậu.

Xe lái tới nơi, Thẩm Tu Viễn sau khi đỗ xe mới phát hiện, hai vị ngồi phía sau đã sớm dựa vào nhau cùng say giấc ngủ..

5. Chương 5

Hạ Nhật ôm Nhạc Nhạc ngủ an lành, khóe môi cong cong, giống như đang ở trong giấc mộng đẹp.

Thẩm Tu Viễn khẽ gọi hai tiếng, không có kết quả.. Hạ Nhật đang ngủ rất say.

Nhạc Nhạc nghe thấy có âm thanh, tai khẽ run một cái, hai mắt to tròn mở ra nhìn. Sợ sẽ đánh thức người anh em, Nhạc Nhạc cũng không dám động đây, con người lay động một chút, dùng ánh mắt như muốn nói: Chủ nhân, quấy rối người đang ngủ là hành vi vô phép tắc – vô nhân đạo.

Thẩm Tu Viễn nâng mi, tỉ mỉ đánh giá Hạ Nhật.

Da Hạ Nhật rất đẹp, làn da nhẵn mịn khiến bao cô gái phải ước ao. Đôi mắt dưới cặp kính cận thoát trông có vẻ hơi nhỏ, mũi rất thẳng, trời sinh khóe miệng cong cong rất dễ lấy lòng người khác. Tướng mạo xuất sắc như vậy lại bị cặp kính đen dày cộp che lấp. Nếu như không phải Nhạc Nhạc làm hư kính của Hạ Nhật, sợ rằng Thẩm Tu Viễn đã bị đánh lừa rồi.

Thẩm Tu Viễn cũng không phủ nhận, chỉ cần là con người, đối với cái đẹp sẽ đều sinh ra hảo cảm.

Đêm hôm đấy, Thẩm Tu Viễn phát hiện mình cầm nhầm tài liệu để ngày mai đi công tác, đành đánh ô tô quay về công ty, lại vừa hay trông thấy vẫn có phòng sáng đèn. Mùa này vốn là mùa ế ẩm, lượng công việc tương đối nhẹ nhàng, đáng lẽ không có người tăng ca mới phải.

Thẩm Tu Viễn có chút ngạc nhiên mở cửa ra, liếc mắt liền bắt gặp một thân ảnh đang bận rộn. Khuôn mặt có vẻ xa lạ, thế nhưng anh vẫn nhận ra, người đang tăng ca kia là cậu bé tên Hạ Nhật vừa mới tốt nghiệp được nhận vào thực tập, mấy ngày trước thư ký phòng nhân sự đã đưa tới giới thiệu qua.

Đây là nội quy của công ty, mỗi khi có người mới vào, thư ký bộ phận nhân sự có trách nhiệm dìu dắt hướng dẫn người mới làm quen với công việc của mình, đồng thời cũng giới thiệu nhân viên đó với các nhân viên khác trong công ty, nhằm tăng cường hiểu biết giữa các nhân viên trong công ty với nhau.

Toàn bộ tinh lực của Hạ Nhật đều tập trung ở cái máy vi tính, Thẩm Tu Viễn đi qua cậu cũng không phát hiện ra. Đến khi Thẩm Tu Viễn lấy tài liệu đi ra, lần thứ hai đi ngang qua, Hạ Nhật vẫn không hề hay biết.

Thẩm Tu Viễn đột nhiên tò mò Hạ Nhật đang làm gì mà chuyên chú tới vậy. Phải biết rằng phòng làm việc buổi tối rất yên lặng, một âm thanh nhỏ cũng bị khuếch đại lên mấy lần, huống hồ một người trần mắt thịt như anh, đi qua đi lại đến hai lần mà cậu vẫn không hay biết.

Thẩm Tu Viễn cầm tập tài liệu đi tới phía sau Hạ Nhật. Hạ Nhật đang ngồi trước máy vi tính, chăm chú tìm hiểu về tác phẩm “Xuân Hồng” của Bruce. Thẩm Tu Viễn vẫn nhớ, đây là nhiệm vụ được giao cho Lục Hạo Nhiên, hơn nữa, Lục Hạo Nhiên vốn không phải kiểu người bắt người khác làm việc của mình. Lại nhìn tài liệu Hạ Nhật đang phân tích, tuy vẫn chưa hoàn chỉnh nhưng cũng tương đối khá.

Chăm dứt màn hồi tưởng, Thẩm Tu Viễn xoay người, khởi động xe trực tiếp quay về nhà.

“Chăm chỉ, có cố gắng, có năng lực, rất thiện lương và có phần hơi ngốc nghếch.” Đây là ấn tượng mà Hạ Nhật để lại trong lòng Thẩm Tu Viễn.

..

Hạ Nhật thực sự rất mệt mỏi, ngày hôm qua vốn không được nghỉ ngơi, lúc này đây ngồi trong xe, ôm Husky lông mềm mại, nhạc trong xe dịu dịu êm êm, thật sự không thể chống đỡ lời mời gọi thâm tình của Chu công, chẳng mấy mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Hạ Nhật cảm thấy giường hôm nay đặc biệt êm, đặc biệt thỏa mái. Xúc cảm gối ôm đem lại cũng tốt vô cùng, mềm mại, ấm áp, còn có thể hô hấp.. Khoan đã... Hô hấp??!!

Hạ Nhật vội tỉnh dậy, lập tức nhìn thấy cái miệng to đùng cách mình chưa tới 10 cm.

Một tiếng thét chói tai lập tức vang lên.

Thẩm Tu Viễn bước nhanh vào phòng ngủ, chỉ thấy Hạ Nhật và Nhạc Nhạc ngồi trên giường, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“A..” Thẩm Tu Viễn bật cười..”Sao vậy?”

Hạ Nhật lúng túng hết chỗ nói.

“Cái kia.. cái... Không có gì...”

Nhạc Nhạc nghiêng đầu, vẫy vẫy đuôi, tỏ vẻ vô tội “Ặng ằng” mấy tiếng: Chủ nhân, chủ nhân, em chỉ ngáp thôi mà. Em cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa.. Chủ nhân chủ nhân, người anh em đã tỉnh lại rồi, chúng ta đi ăn cơm đi, em muốn thịt bò, muốn yến mạch, em còn muốn điểm tâm được ăn đồ ngọt nữa ~~

6. Chương 6

“Thẩm.. Thẩm tổng... vẫn là nên..” Hạ Nhật ngượng ngùng lui về phía sau hai bước, gò má hiện một tầng ửng hồng.

Thẩm Tu Viễn cũng không nghĩ Hạ Nhật nhanh như vậy đã muốn rời đi, nhìn gương mặt xấu hổ không biết phải làm sao của cậu, anh câu dẫn cười một cái, nói: “Tôi vẫn nhớ.. buổi trưa cậu đã đồng ý theo tôi đi ăn. Hơn nữa Nhạc Nhạc rất thích cậu, hôm nay là sinh nhật nó, cậu ở lại cùng tôi chung vui với Nhạc Nhạc đi, nhất định nó sẽ rất vui.”

Đây cũng không phải Thẩm Tu Viễn viện cớ lung tung, thề với trời cao, hôm nay chính là sinh nhật Nhạc Nhạc.

“Hế???” Hạ Nhật há hốc mồm, chớ mà cũng có sinh nhật sao??

Nhạc Nhạc kiêu ngạo ngẩng đầu: Đúng a, chủ nhân sẽ tổ chức sinh nhật cho tui đó

~~Hạ Nhật ngồi xổm xuống, vuốt ve cằm Nhạc Nhạc, thành tâm thành ý chúc mừng.

“Nhạc Nhạc, sinh nhật vui vẻ.”

Nhạc Nhạc giơ chân trước lên vỗ vỗ vai Hạ Nhật: Cùng vui cùng vui. Người anh em, bữa nay sinh nhật tui, nể mặt cái thân này mà ở lại ăn cơm đi, chủ nhân tôi là đầu bếp giỏi đó

~~Hạ Nhật trầm nghĩ, nếu còn từ chối nữa thì thật không hay, vì vậy nắm lấy tay Nhạc Nhạc nói, “Được rồi, vậy làm phiền anh.”

Thẩm Tu Viễn thông suốt nhìn một người một chó, biểu tình có chút vi diệu, ai có thể giải thích cho anh biết được không, rốt cuộc Nhạc Nhạc hơn anh ở chỗ nào? Cơ mà.. kết quả này cũng không tồi, không phải sao?

Nhìn thức ăn trên bàn, Hạ Nhật lần thứ hai há hốc miệng.. đây là.. Đây đều là Thẩm Tu Viễn làm sao? Cà dầm tỏi, tôm bóc vỏ chưng trứng, súp lơ xào, rau diếp đắng trộn, canh nấm hương cô. Màu sắc đẹp mắt, mùi hương gợi mời, đùa sao?!

“Thẩm tổng, anh còn biết làm cơm..” Hạt Nhật sùng bái khen ngợi.

Nhìn mấy sợi tóc tơ trên đầu Hạ Nhật, Thẩm Tu Viễn có chút ngứa tay, đến lúc hoàn hồn lại, anh đã đưa tay lên xoa đầu Hạ Nhật rồi, xúc cảm cũng không tệ.

Thẩm Tu Viễn thu tay về, che giấu tâm tình khê ho một tiếng: “Khụ.. Biết một chút mà thôi.. Cậu ném thử xem, không biết có hợp khẩu vị hay không.”

Thẩm Tu Viễn gấp cho Hạ Nhật một ít súp lơ xào.

Vị thanh nhã thơm ngon, vốn không thích súp lơ, thế nhưng Hạ Nhật nhin không được gấp thêm một miếng.

“Thẩm tổng, không ngờ tay nghề của anh lại tốt như vậy, chắc chắn sau này sẽ là một người chồng tốt.”

Thế giới quan của Hạ Nhật lại được update, cậu vẫn cho rằng một người vừa có tiền vừa có quyền như Thẩm Tu Viễn, chắc chắn anh sẽ không vào bếp nấu. Quản gia, dạ tiệc, xe xịn, mỹ nữ, vân vân và vân vân, không phải người có tiền đều như vậy hay sao?

Nhìn biểu tình như đi lạc vào cõi tiên của Hạ Nhật, Thẩm Tu Viễn chợt vui vẻ, mỗi lần tiếp xúc với Hạ Nhật, không rõ vì sao, tâm tình của anh luôn rất tốt.

“Leng keng ~”

Nhạc Nhạc nghe thấy tiếng chuông cửa liền vội nhảy xuống ghế, theo Thẩm Tu Viễn đi tới huyền quan. Thế nhưng Thẩm Tu Viễn vừa mở rộng cửa, Nhạc Nhạc liền rút chạy, còn không quên căn dặn Hạ Nhật kéo cậu vào buồng trong, kêu “Gâu gâu” vài tiếng: Người anh em, có kẻ xấu!

Nhạc Nhạc rất vội, muốn giấu Hạ Nhật đi, đáng tiếc.. đã không kịp nữa rồi.

“Tiểu Nhạc Nhạc

ba ba tới thăm con nè

ba ba nhớ con muốn chết ~~ sinh nhật vui vẻ nha bảo bối ~” Một thân ảnh nhào tới, ôm lấy Nhạc Nhạc ở phía sau Hạ Nhật.

“Gâu gâu..” Chủ nhân! Người mở cửa nhanh như vậy làm gì, người ăn nhầm cái gì sao? Người như vậy sao em trốn đi kịp!! Arggg! Có thể đóng cửa làm lại được không!!!

Nhạc Nhạc ai oán tốc độ mở cửa của chủ nhân, cũng thật may, bàn tay quý này vẫn chưa chạm vào người anh em của mình.

Hạ Nhật nhìn về phía quản lý, anh còn đang lộ ra biểu tình mê gái hướng Nhạc Nhạc giở trò, cho dù bị Nhạc Nhạc tặng một vuốt ở trên mặt, cũng không tức giận mà chu môi hôn Nhạc Nhạc.

“Gâu!!” Ở trước mặt người anh em sao tui có thể để hấn tùy tiện khi dễ! Xem đây, nhị hắc vô ảnh cước!!!

Nhạc Nhạc ra sức giãy dụa, Lục Hạo Nhiên bị đạp liên tục, không thể chân chính âu yếm “con trai”.

Lần chạy trốn thành công thứ 512 của Nhạc Nhạc, YES!!

7. Chương 7

Lục Hạo Nhiên bị Nhạc Nhạc từ chối lòng đau khôn xiết, ngồi xuống dưới đất vẽ vòng tròn, thật lâu sau mới nhận ra, trong nhà hình như có nhiều hơn một người.

“Ế? Hạ Nhật ở đây từ lúc nào vậy?”

Hạ Nhật thay cặp kính mắt, lv đẹp trai tăng vùn vụt.. OMG! Lục Hạo Nhiên xin thề, trước giờ không biết cậu bé này lại là một mỹ nam, chính là mắt anh bị mù rồi. Nếu không phải mái tóc ngậy ngốc đặc trưng cùng ánh mắt trong suốt của cậu để lại ấn tượng đặc biệt, phỏng chừng anh cũng không nhận ra.

“Lục tổng, anh khỏe.” Hạ Nhật khách khí chào trước, thế nhưng, ánh nhìn quan sát không chút che giấu của Lục Hạo Nhiên khiến cậu lạnh sống lưng.

Lục Hạo Nhiên quay sang nhìn Thẩm Tu Viễn, đợi Hạ Nhật đi rồi mới bình tĩnh, dán vào Thẩm Tu Viễn nói: “Này, không ngờ cậu ra tay nhanh như vậy đấy”

Thẩm Tu Viễn liếc mắt nhìn cái người tên Lục Hạo Nhiên đang cười đến đê tiện kia, cũng không nói gì, đi thẳng đến phòng ăn. Lúc đi ngang qua bên người Hạ Nhật thấp giọng nói: “Lục tổng của cậu hôm nay quên uống thuốc, không cần chú ý làm gì, chúng ta ăn thôi.”

“Nè nè nè, đừng có mà bơ tui, cùng nhau vui vẻ hông tốt hay sao?” Lục Hạo Nhiên gào ầm lên, rất tự giác lấy bát lấy đũa cho mình, đồng thời nhanh tay xới cơm, gấp rau cho mọi người, động tác thập phần lưu loát, phải mặt dày mới có cơm ăn.

Thẩm Tu Viễn gật đầu, tiếp lời: “Không tệ, có tiến bộ.”

Cao thủ khuấy động bầu không khí, ngoài Lục Hạo Nhiên ra thì ai còn dám tranh, trong bữa cơm thi thoảng anh lại nói mấy câu mở chủ đề, giúp Hạ Nhật vì ăn cơm cùng lãnh đạo mà khẩn trương thoải mái hơn rất nhiều.

Thẩm Tu Viễn thỉnh thoảng lại gấp rau cho Hạ Nhật, động tác này sao tránh được ánh mắt của Lục Hạo Nhiên. Hạ Nhật rất thích ăn tôm, gấp rất nhiều lần, cuối cùng vì ngượng mà ngừng tay.

“Lục Hạo Nhiên dị ứng hải sản, cậu ăn nhiều lên một chút.”

Thẩm Tu Viễn rất tự nhiên đưa đĩa tôm đặt xuống trước mặt Hạ Nhật.

Lục Hạo Nhiên nghiêng đầu, không dám nhìn thẳng chỉ cong cong khóe miệng: Bạn tui ơi, cậu chăm sóc người ta kĩ quá rồi đấy. Quen biết cậu hai mấy năm, cậu còn chưa từng gấp cho tui ăn một lần!! Xem xem.. rõ ràng có ý tứ với Hạ Nhật rồi.. Rõ ràng quá rồi!!

Lục Hạo Nhiên quay sang kiểm Nhạc Nhạc để an ủi con tim mong manh, đáng tiếc, Nhạc Nhạc tránh qua một bên, nhảy xuống ghế, vui vẻ hướng Hạ Nhật làm nũng: Người anh em, tui muốn ăn tôm, tui muốn tui muốn

Lục Hạo Nhiên thầm rơi nước mắt.

“A.. Thẩm tổng, Nhạc Nhạc ăn tôm được không??” Hạ Nhật không có kinh nghiệm nuôi thú cưng, không biết liệu có thể cho Nhạc Nhạc ăn được không. Để đề phòng sai lầm, vẫn nên là hỏi qua trước.

“Có thể, nhưng đừng cho nó ăn nhiều.”

“Hê.. Tui nói Hạ Nhật a, cứ Thẩm tổng Thẩm tổng như vậy nghe thật quá khách khí, lúc không có ai thì gọi thẳng tên đi. Tui tui coi cậu như bằng hữu, không lẽ cậu không coi tui tui là bạn hay sao? Cậu nói xem, Tu Viễn?”

Lục Hạo Nhiên quay sang Thẩm Tu Viễn chớp chớp mắt, nói thầm: Thẩm Tu Viễn a Thẩm Tu Viễn, nể tình bạn bè anh sẽ giúp chú một tay

~Thẩm Tu Viễn không để ý tới con mắt co giật của người nào đó, hướng Hạ Nhật ôn hòa nói: “Đúng vậy.”

Nhạc Nhạc đợi thật lâu không thấy Hạ Nhật cho mình ăn tôm, đành phải tay làm hàm nhai thôi. Nghĩ rằng, anh em với nhau không cần khách khí, liền vươn móng vuốt lay bàn ăn.

Không may, Nhạc Nhạc đánh giá mình quá cao rồi, đĩa tôm còn chưa động kịp động tới, lại chạm phải bát canh Thẩm Tu Viễn múc cho Hạ Nhật, bát canh anh dừng hi sinh, lật úp trên người Hạ Nhật, nước canh lãng lã tràn ra..

“A!” Hạ Nhật khê hô một tiếng.

“Hạ Nhật!” Hai âm thanh không hẹn cùng vang lên.

Da Hạ Nhật rất nhạy cảm, nhẹ nhàng nhéo một cái cũng sẽ xanh tím, bị canh nóng đổ xuống, tay trái lập tức hiện một mảng đỏ ửng.

Hạ Nhật nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Không sao cả, không cần khăn trương.”

“Đi theo tôi.” Thẩm Tu Viễn vội vã kéo Hạ Nhật vào phòng tắm, “Cậu ở đây rửa qua bằng nước lạnh, để tôi đi tìm thuốc bôi.”

Lục Hạo Nhiên xoa đầu Nhạc Nhạc thấp giọng an ủi: “Mày xem, gây họa rồi đó? Hạ Nhật bị thương rồi đó, còn muốn ở lại đây thì đừng để chủ nhân tức giận nghe chưa.”

Nhạc Nhạc để yên cho Lục Hạo Nhiên động viên, buồn bã nằm sụp xuống sàn, khăn trương nhìn về phía căn phòng bên trong.

8. Chương 8

Da thịt trắng nõn bị sưng đỏ một mảng, nổi lên một bọt nước nho nhỏ, may mà xử lý kịp thời, cũng không cần phải tới viện.

Động tác của Thẩm Tu Viễn rất nhẹ nhàng, ngón tay mềm mại thoa thoa thuốc phồng, thi thoảng thổi nhẹ. Cứ chỉ đến là dịu dàng, hại tim Hạ Nhật đập thịch nhanh.

Hạ Nhật đỏ mặt, khẽ cất lời: “Thẩm tổng..”

“Sao? Cậu gọi tôi là gì cơ?” Thẩm Tu Viễn ngẩng đầu, làm bộ mặt nghiêm túc nhìn Hạ Nhật.

“A.. Tu Viễn..”

Lúc này Thẩm Tu Viễn mới hài lòng cười, lại cúi đầu dịu dàng thoa thuốc cho Hạ Nhật.

Hạ Nhật chăm chú nhìn Thẩm Tu Viễn, biểu tình có chút trẻ con, phồng má ủ rũ nói: “Tu Viễn, tôi có thể tự thoa thuốc, không cần làm phiền anh.”

Thẩm Tu Viễn cũng không ngừng tay, nhẹ giọng nói: “Cậu không cho tôi một cơ hội sao?”

Anh dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Nhạc Nhạc bình thường rất ngoan, nó thích gần gũi cậu cho nên mới không phép tắc như vậy, lát nữa tôi sẽ dạy lại nó.”

“Anh không cần mắng Nhạc Nhạc, nó cũng không cố ý mà.” Hạ Nhật rất thích động vật, đối với thú cưng chủ động gần gũi mình, rất tự nhiên mà sinh hảo cảm, cũng sẽ đặc biệt chiều chuộng.

“Gâu.. gâu..” Cửa phòng ngủ truyền đến thanh âm đáng thương của Nhạc Nhạc, bạn cún đứng ở ngoài cửa, nôn nóng nhìn về phía trong phòng, muốn vào nhưng lại không dám tiến.

Hạ Nhật vẫy tay ý bảo nó đi vào, Nhạc Nhạc bước một bước, liền vội thu chân về.

Thẩm Tu Viễn nhìn động tác của Hạ Nhật, hướng Nhạc Nhạc gật đầu.

Được cho phép rồi, Nhạc Nhạc cuối cùng cũng yên tâm, thận trọng đi từng bước tới, thông đuôi, nhẹ nhàng gối đầu trên đùi Hạ Nhật.

Hạ Nhật mắt tự nhiên run lên một cái, Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu, lo lắng tránh ra, không dám đến gần Hạ Nhật.

Thẩm Tu Viễn nhìn thấy, liền vội hỏi: “Sao vậy? Còn có chỗ nào bị phồng sao?”

“Chỗ kia..” Hạ Nhật ấp úng, nói mãi mới xong, “Trên đùi.. cũng.. nóng...”

Thẩm Tu Viễn tối sầm mặt, giọng hơi trách cứ: “Thật ngốc, vừa rồi sao không nói.”

Cũng không nói nhiều, lập tức kéo quần Hạ Nhật xuống.

Hạ Nhật cuống quít nắm chặt quần mình, lúng túng nói: “Anh.. không cần đâu, để tôi tự làm là được rồi.” Bị người khác kéo quần có hơi khó xử! Đều là con trai mà, không được nhột! Hạ Nhật tự an ủi, giơ tay giơ chân biểu thị, chỉ là một vết phồng nhẹ thôi, không cần người khác cởi quần giúp đỡ!! Bạn Thẩm hãy buông tay!!

~Nhận ra hành động của mình đi quá chừng mực, Thẩm Tu Viễn ho khan hai tiếng, xoay người mở tủ quần áo, từ bên trong lấy ra một bộ rộng thùng thình đưa cho Hạ Nhật: “Cậu vào phòng tắm thay quần áo bẩn ra, nhớ bôi thuốc vào chỗ bị phồng.”

..

“Nè, nói thật đi, có phải hay không đã thích cậu nhóc kia rồi?” Lục Hạo Nhiên làm tổ trên sofa, ôm đĩa trái cây cười hề hề nói.

Thẩm Tu Viễn bất đắc dĩ lắc đầu: “Đừng nghĩ nhiều.”

Lục Hạo Nhiên buông đĩa trái cây, nghiêng người về phía Thẩm Tu Viễn: “Cũng không phải tôi nghĩ nhiều, rõ ràng cậu với nhóc kia có điểm không bình thường. Nghĩ lại xem, từ nhỏ tới giờ, cậu đã gấp thức ăn cho tôi lần nào chưa?”

“..Cậu cần tôi gấp thức ăn cho cậu sao?” Thẩm Tu Viễn đáp lời.

Lục Hạo Nhiên đỡ trán, lại nói: “Vậy cậu có gấp cho bố mẹ cậu ăn bao giờ chưa?”

“Họ ở nước ngoài.” Cũng không cần nói nhiều.

“Dời ừ.. cậu đúng là.. không nghĩ trong chuyện tình cảm cậu lại trì hoãn như vậy. Nghe tôi nói nè người anh em,” Lục Hạo Nhiên hứng trí bưng bưng, “Cậu và Hạ Nhật gặp nhau được mấy lần rồi, thế mà cậu lại vì nhóc đó mà gấp thức ăn cho, còn giúp thằng bé bôi thuốc, đưa quần áo của cậu cho nó mặc. Tuy rằng với người khác cậu cũng hòa thuận, nhưng mà, trực giác nói cho tôi biết, cậu đổ rầm trước thằng bé kia rồi.”

“....”

“Nếu không phải thì quên đi, tôi rất thích Hạ Nhật, cậu nhóc ấy rất đơn thuần, đầu năm nay, người như vậy không nhiều lắm.”

9. Chương 9

Hạ Nhật một bên ăn bánh mì, một bên lười biếng nhìn ra ô cửa sổ xanh biếc, những chậu cây cảnh vừa được tưới còn mang trên mình giọt nước, một mảnh xanh đậm dào. Trong phòng mở điều hòa, so với bên ngoài trời nóng như thiêu thực sự đúng là thiên đường, bởi vì không may bị phồng mà được hưởng thụ một ngày nghỉ như vậy, thực hết sức tuyệt vời!!

Ăn xong bánh mì, Hạ Nhật liếm đầu ngón tay, thoải mái lim dim mắt, bánh ngọt ở cửa hàng dưới nhà thật ngon hết sảy!!

Hạ Nhật làm tổ trên sofa, theo thói quen lấy máy tính xách tay viết vài dòng nhật ký —— “Mẹ ở trên thiên đường, nhất định là đang phù hộ con đi cho nên con mới có thể tìm được công việc tốt đến vậy, lãnh đạo công ty cũng rất tận tình..”

Hạ Nhật ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, đắm say trong suy nghĩ của mình: A, Thẩm tổng không hề cao ngạo, ngược lại còn rất gần gũi. Lục tổng thì vui tính hài hước, luôn biết cách chọc cười mọi người, haha... từ lúc đi nhận việc đến nay, chưa một ngày cậu thấy nhàm chán.. Về phần Thẩm tổng, cứ nghĩ BOSS của một công ty nhất định phải mặt lạnh khó gần, không ngờ lại giống như người anh trai, lúc nào cũng ôn hòa dịu dàng, thậm chí còn tự tay thoa thuốc cho cấp dưới nữa.

Nhớ lại ngón tay ấm áp dịu dàng thoa thuốc mỡ cho mình lúc bị phỏng, Hạ Nhật không khỏi đỏ mặt.. Giống hệt như mẹ cậu á ~ lúc còn bé hay nghịch ngợm, mẹ cũng ôn nhu thoa thuốc cho cậu như vậy.

Hạ Nhật âm thầm nắm tay, tuyệt đối không cho mẹ biết về Thẩm tổng đâu, đây là bí mật nhỏ của riêng cậu.

“Leng keng.”

Hạ Nhật nhìn hai “người” một lớn một nhỏ ở trước mặt, chớp chớp mắt, đây là tình huống gì vậy?

“Chiều vui vẻ, Cún con họ Hạ thân mến ~” (Nguyên văn là Hạ tiểu cẩu, nhưng nếu dịch hẳn ra thì nghe nó ba trăm quá.. ;;A;;)

Lục Hạo Nhiên khoa trương làm động tác hành lễ kiểu kỵ sĩ, dọa Hạ Nhật sợ một phen, “Cún con họ Hạ” là đang gọi cậu sao?

“Gâu”. Người anh em, tui tới thăm cậu nè, thương thể ra sao rồi?

Hạ Nhật lấy lại tinh thần, nghênh đón Lục Hạo Nhiên cùng Nhạc Nhạc bước vào nhà.

“Hạo Nhiên, Nhạc Nhạc, hai người sao lại tới?”

Lục Hạo Nhiên mang quả dưa hấu đi vào phòng bếp, vừa bỏ dưa vừa nói: “Tôi và Nhạc Nhạc tới thăm cậu một chút, vết phỏng của cậu sao rồi, đã thoa thuốc chưa?”

“Đều ổn rồi, cũng không phải chuyện to tát gì, kỳ thực không cần phải nghỉ ở nhà.” Hạ Nhật ngượng ngùng cười nói, ở trong tủ lấy ra một cái đĩa, đợi Lục Hạo Nhiên bỏ dưa xong rồi mang ra ngoài phòng khách.

Nhạc Nhạc vẫy đuôi lại gần, cọ cọ Hạ Nhật, nằm xuống hưởng thụ dưa hấu Hạ Nhật cho ăn.

“Như vậy sao được, tui nói nha, công ty chúng ta rất nhân đạo, nhân viên bị thương, đương nhiên là được nghỉ rồi, cậu cứ ở nhà dưỡng thương cho thật tốt.”

Lục Hạo Nhiên hoàn toàn lừa gạt Hạ Nhật, vết phỏng của cậu căn bản còn chưa được coi là thương tích, bất quá Lục Hạo Nhiên quyết tâm đổi sang làm nghề bà mối, chủ động phê duyệt cho cậu nghỉ.

Lục Hạo Nhiên ăn xong dưa, giả bộ khó xử nói: “Hạ Nhật, thật ra hôm nay tới đây là có chuyện muốn nhờ vả cậu.”

“Tôi có thể giúp được gì sao?”

Chỏm tóc trên đầu Hạ Nhật khê bay bay, Lục Hạo Nhiên vươn tay muốn sờ lại bất gặp ánh mắt sắc nhọn của Nhạc Nhạc, thử xem, anh mà động vào là tui lập tức cắn, Lục Hạo Nhiên đành ngượng ngùng thu tay về.

Lục Hạo Nhiên yên lặng lau nước mắt, anh rút cuộc cũng đã nhận ra, nếu không phải vì tới gặp Hạ Nhật, Nhạc Nhạc còn lâu mới để anh lại gần. Xem xem, vừa đến nhà Hạ Nhật cái, Nhạc Nhạc liền quay đầu với anh rồi, ba chữ “tui ghét anh” được viết rõ ràng thế kia..

“Khụ..” Lục Hạo Nhiên hờ hẹ mấy tiếng, nói: “Là như vậy, Tu Viễn đi công tác rồi, Nhạc Nhạc không ai chiếu cố, nghĩ cậu đang được nghỉ nên muốn nhờ cậu chăm sóc thằng bé, mấy nhiệm vụ ở công ty cậu cũng hoàn thành xong rồi, tôi cho cậu nghỉ thêm mấy ngày nữa, cậu giúp tôi một tay, vậy được không?”

“Thế nhưng.. tôi mới tới làm việc chưa được bao lâu, nghỉ nhiều ngày như vậy, thật không hay cho lắm.”

Điều Hạ Nhật lo lắng cũng không sai, chuyện trong công ty khó giữ bí mật, vừa mới vào đã nghỉ lâu như vậy, khó tránh khỏi những lời đàm tiếu.

Lục Hạo Nhiên nghe vậy cũng yên tâm phần nào, vui vẻ ra mặt nói: “Cái này cậu yên tâm đi, giúp BOSS chăm sóc Nhạc Nhạc cũng tính là một công việc. Ở công ty tôi đã thông báo là cho cậu đi công tác rồi, hơn nữa, trong công ty này, ngoài Tu Viễn ra còn ai có quyền cao hơn tôi?”

Bà mối họ Lục lạm dụng chức quyền, lấy việc tư làm việc công, thành công rồi ~

10. Chương 10

Công viên được xây ven hồ, trong vườn một mảnh xanh biếc, khoáng cảnh vô cùng thanh tịnh, không chỉ có hiên để nghỉ ngơi, còn được bố trí cả một sân tập rộng rãi, mỗi ngày đều có không ít người tới đây tập thể dục cùng tản bộ.

Từ ngày Nhạc Nhạc đến nhà cậu ở, Hạ Nhật liền gánh nhiệm vụ mỗi ngày dắt Nhạc Nhạc đi dạo một lần. Công viên kia cách khu nhà Hạ Nhật không quá năm phút đi bộ, nhiệm vụ dắt Nhạc Nhạc đi dạo hoàn thành rất dễ dàng.

Hạ Nhật tính tình ôn hòa, luôn mang vẻ mặt tươi cười, vài ngày này tới công viên đi dạo, mấy người thích chó ở đây cũng thường nghỉ chân cùng Hạ Nhật nói chuyện vài câu, tiện thể trêu chọc Nhạc Nhạc một chút.

“Đây, Hạ Nhật tới rồi.” Bác Vương lau mồ hôi, mở chai nước uống một ngụm.

Hạ Nhật dừng bước, tò mò hỏi: “Bác Vương, bác chơi xong rồi sao?”

Bác Vương là một người rất thích chơi cờ tướng, từ khi về hưu đắm ra rảnh rồi buồn chán, mỗi ngày đều muốn tìm người cùng đánh cờ cùng, hôm nào mát trời, có khi còn ở công viên đánh cờ cả ngày nữa.

Bác Vương đóng chai nước lại, từ trong túi lấy ra một cái khăn lau mồ hôi: “Đâu có, hôm nay nóng quá, chơi một lúc đã chảy đầy mồ hôi, chịu không nổi phải lên đây ngồi một tí. Mà cái cậu này có thấy nóng không vậy?”

Hạ Nhật cười cười, da cậu vốn không tiết mồ hôi, điển hình sợ lạnh chứ không ngại nóng.

Cách đó không xa, nơi một bụi cây nhỏ, một nam một nữ lén lút nhìn xung quanh, thì thoảng thăm thì mấy câu. Trên đầu che một cái khăn lớn, đeo một chiếc kính râm to xụ, nửa khuôn mặt đều được che kỹ càng.

“Cô xem, thế nào?” Người nam cười cười hỏi.

“Được được, dáng dấp mặt mũi đều rất đẹp, đúng gu của cô.” Người nữ gật đầu.

“Cô này, sao lại thành gu của cô rồi, cô định tranh sao?”

Người nữ hất cằm chống nạnh, chọc vào đầu người nam, nói: “Tranh cái gì mà tranh, cô đây mà còn phải tranh sao, sớm muộn gì cũng là người của cô cả.”

Người nam bĩu môi, đẩy gọng kính râm: “Cô không thể như vậy được, chính phụ phải phân rõ ràng, hơn nữa nếu không phải cháu tinh mắt hạ thủ đúng lúc thì còn lâu mới đến lượt cô.”

Người nữ che miệng cười: “Được rồi, chuyện này có công của cháu cả. Đừng nói cháu quên cái bộ ẩm trà nhà cô của đó, là ai làm hư hả.. Mà này, Hạo Nhiên a, Tu Viễn nhà chúng ta có ý tứ, sao cô chưa từng nghe nó nói qua.”

Lục Hạo Nhiên xoa xoa cánh tay, cười hắc hắc: “Tu Viễn tính tình như nào cô còn không biết sao, lúc nào cũng giữ khư khư trong lòng, cháu khẳng định một trăm phần trăm, cậu ấy có thể chưa thích Hạ Nhật nhưng chắc chắn không ít thì nhiều cũng đã mê cậu nhóc này rồi, chuyện này rất thú vị a! Cho nên chúng ta phải giúp cậu ấy một tay, cô nói sao?”

Thẩm phu nhân nghe vậy liền vui ra mặt: “Cô nói nè, thằng bé này cô trông rất khá, rất thuận mắt, Tu Viễn cũng không còn trẻ trung gì, cũng đã ba mươi rồi mà còn chưa dẫn ai về nhà, hại cô sợ thằng bé định một mình cả đời. Cô với cháu phải giúp thằng bé này mới được, khi nào chuyện thành, liền cho cháu một phong bao đỏ chót.”

Đi dạo một vòng, Hạ Nhật thấy trời ngày càng nóng, Nhạc Nhạc cũng không muốn đi tiếp nữa rồi.

Về tới nhà, Hạ Nhật tắm xong đi ra, phát hiện Nhạc Nhạc chỉ uống nước, thức ăn cho chó còn nguyên không nhúc nhích, chuyện này với một bạn cún ăn nhiều như Nhạc Nhạc, chính là rất bất thường.

“Sao vậy, sao hôm nay chưa chịu ăn?”

Nhạc Nhạc lè lưỡi, vẩy vẩy đuôi đi tới chỗ tủ lạnh, dùng đầu để mở cửa tủ, chân trước vổ vổ ngăn đông lạnh, quay đầu nhìn Hạ Nhật, ý bảo: Người anh em, tui muốn ăn kem! Nóng quá nóng quá rồi! Cho tui ăn kem đi..

Nhạc Nhạc ngậm cái kem còn toát hơi lạnh, mùi sữa thơm nhẹ dịu, thật là khiến lòng ta say đắm ~

11. Chương 11

Liên hoan phòng ban là một hoạt động rất quan trọng, góp phần thúc đẩy quan hệ đồng nghiệp các bên. Mặc kệ bình thường ở công ty quan hệ xấu đến thế nào, đến nơi tụ tập, cho dù mới vào làm cũng được đối đãi như người một nhà.

Hạ Nhật đi làm cũng đã được một hai tháng, thế nhưng đối với người trong phòng, Hạ Nhật vẫn là một người không thể mới hơn. Trường hợp này không thể từ chối tham dự, Hạ Nhật rất bối rối, liên hoan không thể không đi, thế nhưng trong nhà còn một bạn cún, vạn nhất xảy ra chuyện không hay, biết ăn nói với boss thế nào đây.

“Cậu bé, đang nghĩ cái gì vậy, đừng nói chưa lâm trận đã muốn bỏ chạy nha.” Phương Viện Viện cười đến xinh đẹp, ánh mắt gian tà, biểu thị, nếu cậu không đi thì phải cho chị đây hôn mấy cái.

Haizz, ai bảo Hạ Nhật nhà chúng ta thuần lương đáng yêu như vậy, người gặp người thích a, đặc biệt là cánh chị em phụ nữ.

“..Không phải, nhất định em sẽ tới, nhất định em sẽ tới.” Hạ Nhật lau mồ hôi lạnh, cuống quýt trả lời, trong lòng yên lặng hướng Nhạc Nhạc xin lỗi.

Phương Viện Viện tỏ vẻ thất vọng quay lại tiếp tục trang điểm. Thì con gái mà, liên hoan phải thật đẹp để mọi người chú ý.

Không chỉ trang điểm mặt, Hạ Nhật không biết Phương Viện Viện đã thay trang phục từ lúc nào, một thân váy liền màu lam nhạt. Tà váy xẻ dọc bắp đùi, ren đen khiến làn da như ẩn như hiện, tăng thêm vài phần mê hoặc, phần lưng lộ ra đường cong nữ tính.

Không chỉ mình Phương Viện Viện, các cô gái trong phòng cũng đều thay trang phục cả rồi, đúng là trăm hoa khoe sắc, tranh kỳ đấu diễm (*tranh nhau khoe vẻ đẹp)

Không phải mới tan tầm hay sao? Ai nói cho cậu biết mấy người này thay trang phục lúc nào mà nhanh vậy? Đừng nói là có thuật biến thân nhá!!

...

Đúng là không thể uống nhiều, Hạ Nhật đỡ tường chậm rãi di chuyển, từng bước từng bước một, cậu say rượu rồi, không ngờ mấy cô kia mạnh tay như vậy.

Hoa mắt, chóng mặt.. Hạ Nhật bắt đầu quay cuồng rồi, cảm giác say giống như nằm mơ vậy. Cậu vất vả lắm mới xuống được tầng dưới, chỉ là không kiên trì được nữa, cầu thang trước mặt lúc ẩn lúc hiện, bước mãi mà không tới..

Bĩu môi, cậu chỉ muốn về nhà thôi mà, đến bậc thang cũng muốn bắt nạt cậu!

“Sao lại uống nhiều như vậy?” Một bàn tay ấm áp vươn ra, dán trên hông Hạ Nhật.

A.. Thật thoải mái.. Hạ Nhật men theo bàn tay tiến sát vào lòng đối phương, hai tay ôm cổ người nọ, đầu khẽ cọ cọ, lẩm bẩm nói: “Mẹ ơi, bậc thang bắt nạt con..”

“.....”

“Mẹ ơi, con muốn về nhà.” Hạ Nhật lẩm bẩm nói mấy lời cuối, xong liền an tâm nhắm mắt lại, trước khi ngủ say cậu còn nghe được tiếng thở dài.

Lục Hạo Nhiên nín cười đến sắp nội thương, cuối cùng không nhịn được nữa, không chút hình tượng vỗ tường cười ha hả.

“Haha haha.. Thắm.... Mẹ Thắm... hahaha!! Cún họ Hạ thật đáng yêu!! Ai.. không ổn.. cười đau bụng quá..”
Lục Hạo Nhiên cười mãi không ngừng, cũng chẳng quan tâm đến sắc mặt đen kịt của Thắm Tu Viễn, nói “Haha.. Cậu.. Nhớ chăm sóc Hạ Nhật cho tốt, hahaha... Tôi té trước đây.. cậu nhóc... cậu nhóc ấy ở 301, hahaha..”

Thắm Tu Viễn đen mặt nhìn Lục Hạo Nhiên đi xa dần, cuối cùng tiêu sái ôm Hạ Nhật lên lầu.

Nhạc Nhạc vẩy đuôi vòng bên chân Thắm Tu Viễn một vòng, ngẩng đầu ngửi Hạ Nhật vài cái, xoay người hướng về phòng tắm, cả người đầy mùi rượu thể này, cần nhất là tắm nước nóng.

Chờ Thắm Tu Viễn ôm Hạ Nhật đi vào phòng tắm, Nhạc Nhạc cũng đã mở nước ra rồi, ngẩng đầu đợi chủ nhân khen ngợi: Trên đời này có chú chó nào khôn hơn em không??

~Nhìn hai bên trái phải bồn tắm, chỉnh tề khăn mặt, y phục, Thắm Tu Viễn gật đầu tán thưởng, nói: “Lát nữa cho mày ăn ngon.”

Yes! Tác chiến thành công rồi!

~Quá rõ ràng, Nhạc Nhạc giỏi nhất là lấy lòng người khác. Mang theo cảm giác tự hào, bạn cún Nhạc Nhạc thông thả quay về ổ của mình nằm, phòng tắm gì đó để lại cho chủ nhân và người anh em a, ai du, Nhạc Nhạc đỏ mặt tim đập rộn ròi

12. Chương 12

Thắm Tu Viễn từ trước đến nay vốn là người quả quyết, do dự gì đó không phải tác phong của anh, thế cho nên dần xếp cho Hạ Nhật ổn thỏa xong, giữa “về nhà” hay “ở lại”, anh bình tĩnh lựa chọn về sau.

Thực tế không phải vì trời đã muộn, chỉ là ở nhà anh có một vị khách không mời — mẹ anh cư nhiên không lời từ biệt bỏ cha ở lại, một mình bay về nước, đường hoàng chiếm lấy nhà anh ở. Đây vẫn chưa phải trọng điểm, trọng điểm chính là, Thắm gia không ai chịu được Thắm phu phân lúc mới ngủ dậy.

Nhắc tới mẹ mình, Thắm Tu Viễn vẫn luôn cảm thấy, từ tính cách đến sở thích, mẹ mình và Lục Hạo Nhiên so ra còn giống hai mẹ con hơn.

Thắm Tu Viễn lắc đầu, cầm chìa khóa đi đến cửa hàng tiện lợi mở suốt 24h, mua đồ rửa mặt cùng nội y, định sẽ ở lại qua đêm.

Chờ anh tắm xong đi ra, máy giặt vang lên tiếng rung bật, Nhạc Nhạc từ ổ mình nghiêm chỉnh đứng dậy, duy trì tư thái hoàn hảo đợi Thắm Tu Viễn khen.

Nếu Hạ Nhật tỉnh dậy, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên. Một người sự nghiệp thành đạt như anh, chuyện tề gia nội trợ đều rất thuận ổn.

Lúc Thắm Tu Viễn hoàn thành công việc, đồng hồ đã điểm hai giờ sáng, vừa từ nước ngoài trở về, bởi vì lệch múi giờ, cho nên anh vẫn chưa ngủ được.

Thắm Tu Viễn ngồi bên giường quan sát phòng ngủ của Hạ Nhật. Phòng ngủ không rộng lắm, giường kê sát cạnh cửa sổ, bàn học giá sách được đặt ở trong góc, tủ quần áo cũng vậy, không gian được tối ưu hóa. Đồ vật được đặt gọn gàng, cho thấy thói quen sinh hoạt của Hạ Nhật rất tốt. Rèm cửa sổ và đồ dùng trên giường tỏa ra một mùi hương dịu mát. Căn phòng không có nhiều đồ trang trí lạ mắt, chỉ có tường trắng và sàn nhà bằng gỗ, đơn giản mà thanh lịch. Thắm Tu Viễn rất hài lòng với thiết kế phòng ngủ này.

Trên bàn học có để bức ảnh hai mẹ con Hạ Nhật chụp chung, thoát nhìn tình cảm hai người rất tốt. Ảnh chụp chung lúc Hạ Nhật mới mười mấy tuổi, khuôn mặt có vẻ ngây thơ non nớt. Người mẹ thoát nhìn rất

ôn nhu, đáng cười cùng anh có chút tương đồng. Nhớ tới Hạ Nhật ở dưới lầu kêu mình là mẹ, Thẩm Tu Viễn khẽ cười.

“A..”

Hạ Nhật trở mình, Thẩm Tu Viễn quay qua nhìn, thấy cậu vẫn ngủ say như trước.

Da Hạ Nhật rất mịn, hàng mi đen rợp bóng, dường như không thoải mái mà khẽ cau mày, trong miệng lẩm bẩm vài tiếng.

Thẩm Tu Viễn khẽ sát lại nghe. Không ngờ cậu nhóc này lúc say rượu lại đáng yêu như vậy, vẻ mặt cau nộ, cử chỉ ngượng ngùng đều không cánh mà bay, thay vào đó là tính khí trẻ con còn có đôi phần tùy hứng, thật sự rất dễ thương.

Hạ Nhật lẩm bẩm không dứt, nhiều nhất vẫn là nói —— “A.. đau quá.. đau... a”

Thẩm Tu Viễn tắt đèn, nằm nghiêng trên giường, khẽ vươn tay.

Lực đạo vừa phải chậm rãi ấn xuống huyết vị hai bên thái dương, Hạ Nhật thoải mái không ít, cũng không còn cau mày nữa.

Thẩm Tu Viễn cong môi cười, đột nhiên cảm thấy đề xuất của bà mối Lục cũng không tồi, ít ra với anh mà nói, Hạ Nhật đúng là một lựa chọn tốt.

Hình ảnh hai người ôm nhau ngủ vô cùng hài hòa ấm áp, Hạ Nhật cọ cọ vào cánh tay Thẩm Tu Viễn ngủ ngon lành, hai người đồng nhịp hô hấp. Chôm tóc trên đầu Hạ Nhật khẽ rung, ánh dương chiếu qua rèm cửa, soi bóng đến chân giường, hình ảnh đẹp đẽ vô cùng... chỉ trừ ở cửa phòng có một kẻ lén lút ngó đầu nhìn.

Nhạc Nhạc âm thầm tiến vào phòng. Thật không hiểu nổi, gần trưa đến nơi rồi mà chủ nhân với người anh em còn chưa chịu rời giường. ngủ nướng gì đó đều không tốt.. Cơ mà, đánh thức chủ nhân ấy hả, còn lâu Nhạc Nhạc mới làm, nó chỉ ghé vào điều tra tình hình thôi!

~Nhạc Nhạc dùng móng vuốt che mắt! A ~~ Chủ nhân với người anh em cứ nhiên ôm nhau ngủ! Ân ái thế kia kìa, quả thực ghen tị muốn chết!

Chạy về ổ của mình, Nhạc Nhạc lẩn lộn vài vòng: Nhà dậu tương lai lại chính là người anh em của tui a, hai người ôm nhau ngủ thế kia, mùi sữa ngào ngạt.. Đói quá.. đói quá, chủ nhân với người anh em bao giờ mới chịu rời giường làm cơm vậy, thức ăn cho chó hết sạch rồi

13. Chương 13

Thẩm Tu Viễn hôn nhẹ lên trán người bên cạnh, hai mắt cong cong, tâm tình vui vẻ nói: “Chào buổi sáng.”

Hạ Nhật ôm trán nửa ngày vẫn chưa phản ứng, người trước mặt khẽ mỉm cười, ánh mắt ôn nhu, thanh âm khàn khàn vì mới tỉnh dậy, cả người toát lên vẻ nhu hòa. Đột nhiên cậu thấy tim mình đập thiet nhanh, chỉ biết ngượng ngùng nhìn đối phương, nhỏ giọng trả lời: “..chào buổi sáng.”

Thẩm Tu Viễn nhìn gò má ửng hồng của Hạ Nhật, nhịn không được muốn trêu chọc một chút, bàn tay ấm áp giữ lấy cổ Hạ Nhật, anh nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng hôn xuống, vừa chạm đã liền rời đi.

Tuy rằng lưu luyến đôi môi mềm mại kia, nhưng không đành lòng hù cậu sợ, Thẩm Tu Viễn xoa đầu Hạ Nhật, buông một câu “Đây là nụ hôn chào buổi sáng” rồi rời giường đi vào phòng tắm rửa mặt, bỏ lại Hạ Nhật còn đang ngây ngốc ngồi trên giường.

Chạm vào môi, Hạ Nhật cảm thấy cả người nóng rực, tim đập ngày một nhanh hơn. Cái kia.... Thẩm Tu Viễn.. vừa hôn mình sao? Không đây không phải là vấn đề, vấn đề là ở chỗ Hạ Nhật không hề bài xích cảm giác tim đập rộn này. Nhưng mà, đây là “nụ hôn chào buổi sáng” thông thường thôi, phải vậy không?

Trước ở công ty cậu cũng từng nghe đồng nghiệp đề cập tới, Thẩm Tu Viễn từ nhỏ đã ở nước ngoài, năm mười lăm tuổi mới quay về nước. Đối với Thẩm Tu Viễn, đây chỉ là nụ hôn chào buổi sáng thông thường, nhất định là như vậy.

Cơ mà nghĩ như vậy, Hạ Nhật lại cảm thấy có chút mất mát, rốt cuộc mất mát cái gì, cậu cũng không biết nữa. Hạ Nhật bất giác gãi đầu một cái, mấy vấn đề phức tạp này thôi bỏ đi, hiện tại đầu cậu vẫn còn đau nhức vì ngày hôm qua uống quá nhiều.

“Gâu.” Người anh em, chuẩn bị xong chưa, chủ nhân nói dẫn tụi mình ra ngoài ăn đó.

Nhạc Nhạc vừa nghe tới được ra ngoài ăn, liền không chờ được chạy vào phòng ngủ kéo Hạ Nhật cùng xoay vòng, xoay tới nỗi cả hai đều choáng váng..

Thẩm Tu Viễn tiến vào vừa vặn trông thấy cảnh Nhạc Nhạc dừng không được, chóng mặt đụng vào tường, ngã lún xuống đất. Hạ Nhật cũng chật vật đỡ tường, bộ dạng suýt chút nữa thì ngã.

Thẩm Tu Viễn nhìn thấy cảnh này, vừa bực mình vừa buồn cười hỏi: “Không đói bụng sao?”

Nhạc Nhạc cup hai tai, miễn cưỡng grừ grừ vài tiếng, tỏ vẻ choáng váng đến sắp ói ra rồi, đúng là làm bậy không thể sống..

Thẩm Tu Viễn kéo Hạ Nhật còn đang quay cuồng ngồi xuống đùi mình, tay nhẹ nhàng xoa ấn huyết vị bên thái dương, chẳng mấy chốc Hạ Nhật đã thấy đỡ hơn rồi, chỉ là, lúc này cậu mới phát hiện ra, mình đang ngồi trên đùi Thẩm Tu Viễn, tư thế mập mờ như vậy... vì vậy cuống quýt bày ra vẻ mặt , vội đẩy Thẩm Tu Viễn ra một bên..

A.. Mất mát muốn chết, ngồi trên đùi người ta còn mơ mơ màng màng.. Hạ Nhật chỉ biết ngẩng đầu lên than trời, mình từ khi nào lại trở nên dễ dãi tùy hứng như vậy, nào ơi, mau khuyên ta dừng lại đi..

Hạ Nhật vội đẩy gọng kính, nhỏ giọng nói: “Tôi không sao.. Cảm ơn..”

“Không có gì, nếu như cậu thấy đỡ rồi, chúng ta đi ăn đi, tôi mới nhìn qua thì thấy trong nhà không có đồ ăn, để cảm tạ việc cậu cho tôi ở nhờ, mong cậu chấp nhận lời mời này.”

“Ấy ấy ấy, lần trước cũng là anh mời, lần này sao có thể để cho anh lại mời được chứ, để tôi đi..”

Thẩm Tu Viễn cúi đầu cười, dịu dàng nói: “Không báo đáp được ân tình cho ở nhờ này, tôi sẽ cảm thấy không yên, sau này gặp chuyện gì khó xử, sẽ không nhờ vả cậu nữa..”

Nghe anh nói như vậy, Hạ Nhật cũng không tiếp tục từ chối, đối với việc hôm qua đồng ý cho Thẩm Tu Viễn ở nhờ, còn có mình tắm và thay quần áo thế nào, Hạ Nhật một chút cũng không nhớ rõ, suy tư nửa ngày đành phải gạt sang một bên.

“Đi thôi, tôi biết một nhà hàng rất tốt, tôi xuống trước lấy xe.” Thẩm Tu Viễn vui vẻ cầm chìa khóa rồi đi trước.

Nhạc Nhạc thấy thế liền lẩn lộn: Ăn cái gì mà đi nhanh như vậy, bỏ tui ở lại nữa chứ! Người anh em, chúng ta cứ từ từ mà đi ~

14. Chương 14

Xe chạy được hai mươi phút, cuối cùng cũng tới “nhà hàng tốt” mà Thẩm Tu Viễn nói kia.

Mặt tiền nhà hàng không quá lớn, ba tầng xây theo lối kiến trúc Trung Quốc cổ, rất có phong vị cổ xưa. Vừa vào cửa liền gặp một bức bình phong được chạm khắc tỉ mỉ, vòng qua bình phong, sớm có người ở đó đứng đợi.

“Tu Viễn, lâu rồi cậu không tới thăm tôi, sao hôm nay lại nể mặt tôi mà tới vậy? A, hóa ra là mang bạn trai tới hử?”

Người nói mấy lời này mày kiểng mắt sáng, ngoại hình nam tính, thoát nhìn khó quên. Nam nhân như vậy, thông thường sẽ có rất nhiều chị em thích, cả người đều toát lên cảm giác mạnh mẽ, an toàn.

Hạ Nhật len lén xoa bóp cánh tay của mình, còn lâu cậu mới có thể so sánh với người kia, Hạ Nhật cực kỳ hâm mộ, vì vậy tự động bỏ qua cái câu “bạn trai” kia, nếu không với tính cách của cậu, chắc chắn là đã xù lông rồi.

“Thế nào, tôi đã nể mặt tới, cậu không muốn chào đón sao?” Thẩm Tu Viễn cười nói.

“Đâu dám, không phải tôi đây rất vui mừng hay sao, từ ngày cậu đi làm ở cái công ty kia thì không chịu tới chỗ tôi chơi nữa, tôi còn tưởng cậu đã bốc hơi rồi. Đi, vẫn giữ chỗ cũ cho cậu đó. Gần đây nghiên cứu nấu không ít món mới, tiện thể hai người thử xem sao.”

Hai người cười nói rồi dẫn Hạ Nhật lên tới một phòng ở trên lầu ba, Nhạc Nhạc ưỡn ngực hóp bụng, vui vẻ bước theo sau.

Sau khi giới thiệu qua lại, Hạ Nhật biết được người này tên Trương Thiên Hà, cùng Thẩm Tu Viễn và Lục Hạo Nhiên lớn lên từ nhỏ.

Lại nói, Trương Thiên Hà cũng thuộc dạng gia đình có bối cảnh, không cần lo ăn lo mặc, nhưng hết lần này đến lần khác anh đều không hứng thú với chuyện kế nghiệp, bản thân chạy đi mở một nhà hàng, không ngờ cũng đạt thành tựu không nhỏ.

Mặt tiền nhà hàng dù không lớn lắm, thế nhưng khách khứa đều là người có chức quyền ở B thị. Dân thường muốn tới ăn, chưa nói tới chuyện giá cả, nếu không có thẻ hội viên thì tuyệt đối không được vào, đối với hội viên thì cũng đều phải qua xét duyệt nghiêm ngặt. Thế cho nên, nhà hàng của Trương Thiên Hà cũng rất nổi danh trong giới nhà giàu ở B thị.

Bữa ăn chưa kịp bắt đầu, Trương Thiên Hà nhận được điện thoại, hình như có việc gấp, liền vội vàng xin cáo từ. Chỉ còn hai người Thẩm Tu Viễn và Hạ Nhật vừa ăn vừa nói chuyện.

“Có hợp khẩu vị không?”

Thẩm Tu Viễn bóc một con tôm, chấm gia vị rồi đút cho Hạ Nhật. Hạ Nhật mãi ăn cũng không chú ý nhiều, trôi chảy nuốt vào.

“Dạ, mùi vị không tệ, so với các nhà hàng khác ngon hơn rất nhiều..” Hạ Nhật ngẫm nghĩ một chút rồi lại nói tiếp, “Bất quá anh nấu ngon hơn.”

Những lời này cũng không phải khen tặng, từ ngày mẹ mất, một ngày ba bữa của Hạ Nhật đều là cậu tự mình nấu, tuy không khó ăn nhưng còn lâu mới đạt đến độ ngon. Vì không giỏi nấu nướng nên cậu đặc biệt hâm mộ những người biết xuống bếp, cũng sẽ không keo kiệt khen ngợi người khác.

Thẩm Tu Viễn bóc thêm mấy con tôm rồi đút cho Hạ Nhật ăn, sau rồi lấy khăn ướt lau tay một chút, tự tay gạt đi hột cơm bên mép Hạ Nhật.

“Bức ảnh ở đầu giường là mẹ cậu?”

“A??” Hạ Nhật không kịp phản ứng, ngây ngốc ngẩng đầu, “A... đúng vậy, là ảnh tôi và mẹ chụp chung.”

“Quan hệ có vẻ rất tốt.”

“Đúng vậy, tôi cùng mẹ quan hệ luôn rất tốt, mẹ một mình nuôi tôi ăn học, là một người mẹ hiền lành, dạy tôi rất nhiều thứ..” Nói đến đây giọng cậu pha chút buồn bã.. “Tôi trước giờ luôn nghĩ sẽ lớn thật nhanh rồi báo đáp công ơn của mẹ.. chỉ tiếc.. bởi vì chăm sóc tôi cực khổ, mẹ ngã bệnh, chịu đựng mấy năm.. liên..”

“Xin lỗi.. tôi..”

“Không có gì, đều đã qua rồi, lúc còn sống mẹ luôn dạy tôi phải hướng về phía trước.. Tôi biết mẹ mong tôi mỗi ngày đều sống thật vui vẻ, thế cho nên nhất định tôi phải lạc quan, phải sống thật hạnh phúc. Như vậy

mẹ ở thiên đường cũng sẽ an tâm.” Hạ Nhật ngẩng đầu lên, hướng Thẩm Tu Viễn tặng một nụ cười thật tươi.

Thẩm Tu Viễn xoa xoa đầu cậu, trong ngực hiện một tia yêu thương.

15. Chương 15

“Hạ Nhật, ở bên tôi đi.”

Trong ngực hiện lên một tia yêu thương, khiến tim Thẩm Tu Viễn đột nhiên cảm thấy đau nhói, trước khi tim kịp bình ổn trở lại, lời trong lòng đã kịp cất lên.

Thẩm Tu Viễn có chút khản trương, đây là một trải nghiệm hoàn toàn xa lạ. Từ nhỏ tới giờ, Thẩm Tu Viễn luôn biết tiến lùi, đối với người ngoài ôn hòa nho nhã, khi làm việc thì ngay ngắn rõ ràng, đích thị là một người lý tính.

Người ngoài rất dễ bị anh thu hút, thế nhưng nếu quen anh rồi sẽ rõ, ôn hòa của anh thực chất chỉ là lớp vỏ bề ngoài, anh luôn giữ khoảng cách giữa mình với mọi người xung quanh, nhìn qua tưởng thân thiết, thực tế anh vẫn luôn duy trì khoảng cách thích hợp.

Thẩm Tu Viễn cũng không rõ tại sao – tại sao mình lại quan tâm đến Hạ Nhật như vậy, cũng không hiểu tại sao trước mặt Hạ Nhật mình lại không thể cư xử như với những người khác, điều này khiến anh không khỏi đau đầu. Thế nhưng, giờ phút này đây, anh lại lo lắng nghĩ tới câu trả lời của Hạ Nhật.

Hạ Nhật buông đũa, chớp chớp mắt, thế như không hiểu Thẩm Tu Viễn đang nói cái gì.

Thẩm Tu Viễn kéo Hạ Nhật về phía mình, trịnh trọng hôn lên. Hai môi chạm vào nhau, rung động nhảy mắt lấp đầy lòng ngực.

Thẩm Tu Viễn kề trán mình lên trán cậu, nhẹ nhàng nói: “Ở bên anh, hai chúng ta, vĩnh viễn..”

Giọng của anh vô cùng mỉa mai, khiến mặt Hạ Nhật ngáy một đỏ hơn, Hạ Nhật chỉ cảm thấy tim mình đập thật nhanh, đầu óc thì trống rỗng. Không phải bọn họ đang ăn cơm sao? Sao Thẩm Tu Viễn lại... lại hôn cậu?

Hạ Nhật bất giác liếm môi, như muốn nói gì đó, Thẩm Tu Viễn lại càng siết cậu vào lòng, lần thứ hai hôn xuống, chặt chẽ tương giao. Không giống như cái chạm nhẹ lúc trước, lần này anh hôn thật sâu, khiến cả tâm hồn không khỏi run rẩy. Thẩm Tu Viễn trong lòng thầm thở dài, anh khẳng định, đây là điều mà anh thực sự mong muốn.

Nụ hôn vừa qua, Hạ Nhật cả người mềm nhũn dựa vào lòng Thẩm Tu Viễn thở dốc. Thẩm Tu Viễn lại hôn nhẹ lên vành tai cậu, dịu dàng nói: “Không vội, em cứ suy nghĩ thật kỹ, anh sẽ đợi em.”

Nếu như Lục Hạo Nhiên ở đây, nhất định anh ta sẽ lớn miệng cười Thẩm Tu Viễn, chê rằng anh xung động như đứa trẻ lần đầu mới biết chữ yêu, cư nhiên lại còn sợ hãi. Đúng vậy, Thẩm Tu Viễn sợ, sợ rằng Hạ Nhật sẽ từ chối, cũng sợ hành động của mình dọa Hạ Nhật bỏ chạy, thế cho nên lúc này đây, anh mới không dám nghe câu trả lời từ phía cậu.

Nhạc Nhạc nằm sấp trên sàn nhà, tựa hồ như đang hưởng thụ bầu không khí mập mờ ám muội, thi thoảng còn vẫy vẫy cái đuôi.

Hạ Nhật đẩy Thẩm Tu Viễn ra, len lén quan sát mặt đối phương, chiếc đũa vô ý thức đâm vào con tôm được bóc vỏ sẵn ở trong bát, bây giờ sao có tâm tình tiếp tục ăn. Đây là.. là được tỏ tình sao? Nhưng mà.. vì sao? Thẩm Tu Viễn thích mình từ khi nào?

Nhìn con tôm bị đâm tới đâm lui trong bát, Thẩm Tu Viễn bật cười.

“Ăn cho no đi đã, lát theo anh đi mua một chút đồ, được chứ?”

“A? Vâng.. được ạ.”

Trung tâm mua sắm không nhiều người lắm, thậm chí lúc đó chỉ có mấy người, hai ba giờ chiều là khoảng thời gian nóng nhất trong ngày, cũng là thời gian khiến người ta mệt mỏi nhất. Thẩm Tu Viễn đứng ở quầy thu ngân tính tiền, Hạ Nhật ngồi bên ghế chờ buồn ngủ, cả người bắt đầu mơ màng.

Chờ mua sắm xong lên xe, Hạ Nhật không chịu nổi lời dụ dỗ của Chu Công, cuối cùng ngồi trên xe ngủ ngon lành, Nhạc Nhạc cũng bị lây bệnh, nằm ghế phía sau nhắm mắt lại.

Thẩm Tu Viễn đang lái xe, đột nhiên quay tay lái. Hạ Nhật lúc tỉnh lại còn tưởng mình vẫn đang ở trong mơ, xoa xoa mí mắt định tiếp tục ngủ tiếp, lại nghe được tiếng cười của Thẩm Tu Viễn, cậu ngồi thẳng dậy.

“Chúng ta.. ở biển sao?” Hạ Nhật giật mình hỏi.

“Đúng vậy, xuống xe đi, cũng vừa mới xong.”

Đây là bãi biển tư nhân, cũng không có những người khác, trên bờ cát đặt một lò nướng BBQ, trên bàn đặt vài dụng cụ nấu nướng cùng thức ăn. Đồ ăn trên vỉ nướng bắt đầu tỏa ra mùi thơm hết sức hấp dẫn, hết sức gọi mời. Nhạc Nhạc ngồi chờ trực ở bên cạnh, cố gắng duy trì hình tượng bạn cún có tôn nghiêm cao quý, nếu Nhạc Nhạc không liếm mũi nhiều lần, hình tượng này chắc chắn sẽ rất hoàn hảo.

16. Chương 16

Phương Viện Viện quơ tay mấy lần mà Hạ Nhật vẫn chẳng phản ứng, liền mạnh dạn tiến tới, hôn chụt một cái bên má Hạ Nhật.

Hạ Nhật giật mình, ôm má lui về phía sau: “Chị Phương!”

Mấy em gái trong phòng che miệng cười trộm. Hạ Nhật mặt đỏ bừng bừng, vội vã chạy khỏi phòng làm việc. Cũng may lúc này không gặp người nào, nếu có người nhìn thấy dấu son môi trên má cậu, chắc chắn sẽ có tin đồn không hay.

Vào trong toilet, Hạ Nhật xé một chút giấy, lau sạch vết son còn dính trên mặt, hồn nhiên không biết Phương Viện Viện cùng mấy chị em khác đang thật cao hứng.

“Nè, mọi người nói xem, cậu ngốc kia có phải là đã yêu rồi hay không, cả ngày hôm nay hồn vía như ở trên mây.”

Phương Viện Viện lắc đầu, dựa vào bàn nhấp một ngụm cà phê: “Chị thấy không giống, nếu yêu thì phải vui vẻ chứ, thằng bé đâu có cao hứng như vậy, giống đang suy nghĩ chuyện gì quan trọng hơn.”

“Đúng vậy.” Vương Vân gật đầu, “Cơ mà tò mò quá đi ~”

“Cũng tò mò.”

“+1”

Mấy chị em trong phòng đều chấp tay tỏ vẻ hiếu kỳ, khiến đồng nghiệp nam không khỏi ngao ngán lắc đầu.

“Mấy người a, không hiểu con trai đâu..”

“Nè, Tiểu Lý Tử, anh nhìn ra cái gì sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, cả phòng ta ngoài Lục tổng thì chỉ có anh với Hạ Nhật là con trai, hai người quan hệ không tồi, liệu có biết được gì hông?”

Lý Minh vắt chéo hai chân, thản nhiên xoay bút trên tay, mở miệng nói: “Tôi đoán, nhất định là có người theo đuổi cậu ấy rồi, mấy cô để ý mà xem, thỉnh thoảng cậu ấy lại dờ người ra, hai má đỏ lên, chắc chắn là đang ngượng ngùng!”

“Ai nha ~ Tiểu Lý Tử, không tồi, hôm nay phải quan sát kỹ hơn mới được.” Phương Viên Viên tán thưởng nói.

“Đúng đúng đúng, anh em gặp chuyện, phận làm anh trai, tôi phải quan tâm nhiều hơn mới phải.”

Lý Minh cũng không nói quá, Hạ Nhật ở công ty nhân duyên rất tốt, cậu rất thiện lương, người trong phòng đều coi cậu như người một nhà, vì thế lại càng quan tâm đến cậu hơn.

Ngày hôm qua Thẩm Tu Viễn đột nhiên tỏ tình với cậu, lại bị mang tới bãi biển ăn đồ nướng, Thẩm boss tích cực theo đuổi khiến Hạ Nhật không khỏi bối rối. Cậu không biết tại sao Thẩm Tu Viễn lại coi trọng mình, nhìn thấy Thẩm Tu Viễn là mặt liền đỏ, tim liền đập rộn. Có trời chứng giám, cậu sống đến bây giờ, kinh nghiệm yêu đương vẫn chỉ là một số không tròn trĩnh, lần đầu cùng người khác hôn môi, thực sự vô cùng xấu hổ a!!!

Cùng lúc đó, Thẩm Tu Viễn ngồi trong phòng làm việc không khỏi ảo não. Anh đã dọa Hạ Nhật sợ rồi, từ đêm qua, Hạ Nhật bắt đầu trốn tránh anh. Thẩm Tu Viễn lo lắng suy nghĩ, có nên về nhà hay không, để Hạ Nhật yên tĩnh suy nghĩ vài ngày?

Trước khi tan việc, Hạ Nhật nhận được điện thoại nội tuyến của Thẩm Tu Viễn, sau khi tan làm thì đợi anh. Đợi khi nhân viên trong công ty đều về hết rồi, Thẩm Tu Viễn mới từ phòng làm việc đi ra.

“Xin lỗi, em đợi lâu chưa?” Thẩm Tu Viễn áy náy nói.

“Không, cũng mới tan thôi.”

“Đi thôi, anh mời em đi ăn cơm, cảm ơn hai ngày nay đã cho anh lưu lại, hôm nay anh sẽ về.”

Hạ Nhật đang định ấn thang máy, liền ngẩng đầu lên hỏi: “Người nhà anh đã đi rồi sao?”

Thẩm Tu Viễn nhìn cậu một lúc, liền ấn thang máy thay cậu, cười nói: “Vẫn chưa.”

Hạ Nhật theo bản năng cắn môi, cũng không phát hiện ánh mắt Thẩm Tu Viễn nhìn cậu đột nhiên trở nên nóng bỏng, cậu ngập ngừng suy nghĩ một chút, nói: “Thẩm tổng, nếu không trước mắt anh cứ ở chỗ tôi đi, nhà anh có người ở rồi, ra bên ngoài ở thì lại không tiện.”

Thẩm Tu Viễn vô cùng ngạc nhiên vì Hạ Nhật giữ anh ở lại, buồn bã vì bị gọi là “Thẩm tổng” cũng bay sạch luôn.

“.. Như vậy có quá rầy em không?” Thẩm Tu Viễn chăm chú nhìn Hạ Nhật, suy nghĩ một chút rồi nắm lấy tay cậu, Hạ Nhật cứng đờ người, nhưng vẫn không gạt ra.

“Hạ Nhật, anh biết là em đang tránh anh, có lẽ em sẽ không chấp nhận tình cảm của anh, nhưng mà dù vậy, anh hy vọng em vẫn có thể coi anh là bạn tốt.”

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, ánh mắt chăm chú nhìn Hạ Nhật vô cùng thành ý. Người trước mặt chân thành bày tỏ tình cảm với cậu, Hạ Nhật không khỏi run rẩy.

Thang máy “Đình” một tiếng rồi mở ra. Hạ Nhật bước vào, xoay người, hai mắt cong cong khẽ cười: “Được.”

17. Chương 17

Thẩm Tu Viễn bị nụ cười của cậu làm cho hoa mắt, anh nghĩ có lẽ mình vẫn còn cơ hội, Hạ Nhật còn chưa ghét anh. Đứng trong thang máy, Thẩm Tu Viễn ôn nhu cười.

Hạ Nhật mở miệng muốn nói gì đó, nhìn thấy nụ cười của Thẩm Tu Viễn, tim không khỏi gia tốc, cậu cuống quýt thu hồi tầm mắt, nói: “Hay là buổi tối chúng ta về nhà ăn đi, anh làm cơm so ra còn ngon hơn.”

Thực tế là Hạ Nhật ngại để Thẩm Tu Viễn mời cơm mãi, dù cho Thẩm Tu Viễn cũng không thiếu tiền.

Thẩm Tu Viễn nghe vậy càng thêm vui vẻ, “Được, vậy chúng ta đi mua thức ăn.”

Hai người ở siêu thị dạo qua một vòng, mua thức ăn, tiện thể đi qua gian đồ dành cho thú cưng. Thẩm Tu Viễn cầm túi thức ăn chất lượng tốt cho chó, lại thấy Hạ Nhật đang chăm chú nhìn món đồ nào đó trên kệ, theo đường nhìn nhìn qua, là một bộ giày chuyên dụng dành cho chó, tạo hình rất dễ thương.

Thẩm Tu Viễn đuổi cánh tay, quả quyết ném vào xe hàng.

“A a a a?? Anh mua sao?”

“Uhm.”

“Nhạc Nhạc có thể đi sao?”

Thẩm Tu Viễn chưa cho Nhạc Nhạc đi giày bao giờ, cũng biết để chó đi giày thực ra không phải điều tốt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đợi mong của Hạ Nhật, anh vẫn quyết định mua, đi một vài lần cũng không ảnh hưởng gì. Đường nhiên điều này anh sẽ không nói cho Hạ Nhật.

“Thấy cũng đẹp, mua về cho Nhạc Nhạc đi thử xem sao. Em còn muốn mua gì không?”

Hạ Nhật lắc đầu, “Không, những đồ khác trong nhà vẫn còn, thức ăn cũng đủ rồi, có lẽ ngày mai cũng không cần đi mua nữa.”

Người xếp hàng tính tiền hơi nhiều, Thẩm Tu Viễn sợ Hạ Nhật phải chờ lâu, liền lấy chìa khóa xe đưa cho cậu: “Em ra xe đợi trước đi, trong xe có chocolate, nếu như đói thì ăn tạm mấy viên.”

“Không cần cùng nhau xách sao?” Hai người mua không ít đồ, ít nhất cũng phải được hai túi.

“Không cần, đồ không nhiều lắm.” Thẩm Tu Viễn xoa đầu Hạ Nhật, “Ngoan, ra xe đợi anh trước đi.”

Hạ Nhật nhận lấy chìa khóa, ra thang máy xuống dưới hầm để xe. Trong nhà xe không có ai cả, vừa đi vài bước liền nghe thấy thanh âm một phụ nữ, thanh âm có chút sợ hãi, cảm thấy không ổn, Hạ Nhật liền tìm nơi phát ra thanh âm kia. Ở chỗ rẽ, một phụ nữ trung niên đang đỡ tường, xoa xoa chân trái, thấy Hạ Nhật nhìn qua, liền ngoác tay gọi.

“Con trai, làm phiền con một chút.”

Hạ Nhật nhìn trái nhìn phải, nhà để xe lúc này chỉ có hai người họ, hiển nhiên là đang bắt chuyện với cậu.

“Xin hỏi, cháu có thể giúp gì được ạ?”

Người kia áy náy cười, có lẽ là vì đau nên khẽ hít một hơi, chỉ vào chiếc giày cao gót bị gãy ở dưới đất, nói: “Con trai, giày của dì bị gãy gót rồi, không nghĩ sẽ bị đau chân, con có thể đưa dì tới bệnh viện được không?”

Nhìn mặt người phụ nữ không giống làm bộ, chiếc giày có vẻ rất mới, không ngờ chất lượng lại kém như vậy, lại có thể gãy gót.

“Vậy dì chờ một chút, bạn cháu đang ở trên tính tiền còn chưa xuống, cháu không biết lái xe.”

“....Ai.. ui..” Người phụ nữ cúi đầu kêu hai tiếng, “Con trai, chân của dì đau quá, nếu không chúng ta đón xe tới đi, dì đau không chịu nổi.”

Hạ Nhật không đành lòng, suy nghĩ một chút, quay lưng lại, ngồi xổm xuống: “Dì lên đây đi, cháu đưa dì tới viện vậy.”

Người phụ nữ thấy vậy liền vui vẻ ra mặt, không ngừng cảm ơn: “Cảm ơn, cảm ơn cháu.”

Vừa mới lên xe, chuông điện thoại liền vang lên, Hạ Nhật liền lấy ra nhìn, quả nhiên là Thẩm Tu Viễn gọi tới, cậu ấn nút nghe, thanh âm lo lắng của Thẩm Tu Viễn liền vang lên.

“Hạ Nhật, em đi đâu vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Sao lại không ở trong xe?”

Hạ Nhật áy náy nói, “Ngại quá Thẩm tổng, lúc nãy gặp một dì, dì ấy bị thương ở chân, tôi đang đưa dì ấy tới bệnh viện, còn chưa kịp gọi cho anh. A..”

Như nhớ ra cái gì, Hạ Nhật vỗ đầu, “Thẩm tổng, tôi vẫn cầm chìa khóa xe, anh xem tôi quên hết cả..”

Tướng Hạ Nhật gặp chuyện không hay, Thẩm Tu Viễn thở phào nhẹ nhõm, “Không sao, em tới bệnh viện nào, anh đến tìm em.”

“Không cần đâu không cần đâu, anh về nhà trước đi, chìa khóa dự phòng tôi để bên dưới van khóa nước, tôi sẽ về ngay thôi.”

“Được rồi, đi đường bình an.”

18. Chương 18

Trong bệnh viện, bác sĩ cầm phim chụp X-quang lên xem, nhìn đi nhìn lại, nhìn tái nhìn hồi, nhìn rồi nhìn nữa, vẫn không phát hiện ra có gì bất thường, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Dựa vào kết quả kiểm tra, chân của người phụ nữ trung niên này vẫn khỏe mạnh bình thường, một dấu hiệu bị thương cũng không có. Thế nhưng người bệnh kêu đau liên tục, lại không giống như giả vờ, không biết có phải định ăn vạ cậu nhóc kia không.

Nghĩ tới đây, bác sĩ không khỏi hưng phấn, ho nhẹ hai tiếng, xoa tay chuẩn bị vạch trần âm mưu xấu xa này. Làm một thầy thuốc ưu tú, tuy mới chỉ là bác sĩ thực tập, thế nhưng anh quyết không để những điều xấu xa phá hoại an ninh xã hội, để kẻ xấu đứng trước mặt anh tự tung tự tác lừa lọc người khác.

Bác sĩ thực tập trợn trừng hai mắt, nỗ lực dùng mắt mình trừng kẻ tiểu nhân, không phải có câu “Dùng ánh mắt khiến con người ta khiếp sợ” hay sao.

“Bác sĩ, mắt anh làm sao vậy, có gì không thoải mái sao?” Hạ Nhật nhìn mắt bác sĩ hiện lên tơ máu, không khỏi lo lắng.

Vị bác sĩ tập sự có chút nản chí, buông thông hai vai, liếc mắt nhìn qua Hạ Nhật, trong lòng không chịu được rửa thắm: “Cái tên tiểu tử này, cậu có biết là tôi đang giúp cậu hay không hả? Lại còn bêu xấu mắt tôi, mắt nhỏ bộ không phải là mắt hả! Cậu tưởng ai cũng trời sinh mắt to như cậu hay sao? Hu hu hu hu, cậu bắt nạt người khác.”

“Hạ Nhật a, con có thể đi mua dùm dì chai nước được không, dì đứng lên bất tiện..” Người phụ nữ lộ ra vẻ khổ sở hỏi, lấy trong ví ra một tờ tiền mệnh giá lớn.

“Vâng ạ, dì không cần phải đưa tiền đâu, tiền to mua cũng không tiện, cháu vẫn còn tiền lẻ, dì đợi cháu chút cháu về ngay.”

Nhìn Hạ Nhật xoay người rời khỏi phòng khám, người phụ nữ lập tức đứng lên, nấp sau cửa nhìn bóng lưng Hạ Nhật xa dần, thực sự càng nhìn càng thỏa mãn ~ thấy Hạ Nhật đi xa rồi, bà mới an tâm quay lại, nắm chặt tay bác sĩ thực tập, vui vẻ hô to: “Bác sĩ a

”

Bác sĩ thực tập cả người run bắn, liều mạng rút tay ra, tỏ vẻ chán ghét nói: “Tôi cảnh cáo bác không nên động thủ ở đây, tôi đã biết bác lừa gạt người khác, nếu còn không đi tôi sẽ báo cảnh sát.”

Người phụ nữ ngượng ngùng cười: “Ai nha, bác sĩ ~~ bác sĩ hiểu nhầm rồi. Chuyện là như vậy, con tôi nhìn trúng cậu nhóc kia nên tôi mới cố ý tiếp cận, thử xem nhân phẩm cậu bé thế nào. Bác sĩ nghĩ mà xem, đầu năm nay làm mẹ dễ lắm sao, con đã lớn, có người thích còn không chịu dẫn về nhà ra mắt, hại cả nhà thấp thỏm không yên, tìm được người tốt thì không nói làm gì, nhờ gặp người xấu biết phải làm sao ... Ai.. tôi vừa rồi cũng đã thấy, cậu bé kia không tồi, tôi rất thích, bắt quá, nếu bác sĩ nói cho thẳng bé biết tôi giả bộ, không phải sau này rất mất mặt hay sao. Tôi thấy bác sĩ tướng mạo đường đường, khí vũ hiên ngang, nhất định là người hiền lành chính trực. Cậu giúp cho chút được không?”

Người phụ nữ trung niên kia, không ai khác chính là mẹ của Thẩm Tu Viễn.

Nhân phẩm Hạ Nhật thế nào, Thẩm phu nhân cùng Lục Hạo Nhiên mỗi ngày theo dõi đã sớm nhận ra. Với người “con dâu” này vô cùng thỏa mãn, bất quá, Thẩm Tu Viễn còn không chịu dẫn Hạ Nhật về nhà ra mắt khiến bà rất tức giận. Bà cũng đâu thể cướp con dâu, đâu cần phải đề phòng như vậy. Vì vậy, nhằm mục đích thiết lập quan hệ gần gũi với “con dâu”, bà đành phải giả bộ đau chân mới có cơ hội cùng Hạ Nhật tiếp xúc.

Xem xem, khuôn mặt nhỏ nhắn, nụ cười dễ thương, tính cách thiện lương, bà thực rất thích.

Bác sĩ nghe vậy liền bình tĩnh, không khỏi cười nhạo bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi.

Ra khỏi bệnh viện, mẹ Thẩm đành phải chia tay Hạ Nhật, Lục Hạo Nhiên từ xa đi tới, cười cười ngồi xổm xuống, lấy ra một đôi giày cao gót, ưu nhã cười.

“Thưa quý phu nhân, mời người đi giày thủy tinh vào.”

Mẹ Thẩm che miệng cười.

“Cậu bé này dễ thương quá, cháu tìm được một nửa như vậy nữa thì thật tốt, ai nha, cô càng ngày càng vừa mắt đứa “con dâu” này.”

“Ai nha, cô với mẹ con lúc nào cũng như vậy, hai người muốn tống con đi như thế sao?”

“Được rồi được rồi, à suýt chút nữa thì quên. Nhờ con chú ý đến Tu Viễn một chút, lần tới cô trở lại, hai đứa nó còn chưa chung một chỗ là biết tay cô, nhớ chưa.”

“Tuân lệnh nữ vương đại nhân! Nhật định cháu sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Loại chuyện nhỏ này có thể làm khó Lục Hạo Nhiên anh được sao? Bất quá.. Lục Hạo Nhiên sờ sờ cằm neho mắt, cậu bác sĩ thực tập kia cũng rất thú vị..

19. Chương 19

Lúc Hạ Nhật về nhà cũng đã hơn tám giờ tối, trên bàn bày từng đĩa thức ăn hăng còn nóng hổi, chỉ là chưa được động tới. Nhạc Nhạc đi đôi giày Thẩm Tu Viễn mua ở siêu thị chạy tới chỗ cậu, hai chân giờ lên khoe với Hạ Nhật.

Hạ Nhật giơ ngón cái lên khen: “Rất đẹp trai”

Được khen ngợi, Nhạc Nhạc ngẩng cao đầu, hí hửng lắc mông bước đi, còn lâu nó mới nói cho mọi người biết, mấy đôi giày này nó đi vẫn còn chưa quen chân, suýt chút nữa thì trơn ngã.

Thẩm Tu Viễn bưng hai bát cơm từ phòng bếp đi ra, cười nói: “Nghĩ em sắp về nên cả nhà vẫn còn đợi. Đã đói chưa, mau tới đây ăn đi.”

Hạ Nhật có chút rung động, cảm giác mở cửa ra ở nhà có người đón, tới bữa thì có người chờ, thật lâu rồi cậu không được trải qua. Từ lúc mẹ mất, không còn ai đứng bên cửa mỉm cười với cậu. Mỗi ngày về nhà, đón cậu đều là căn phòng trống trải lạnh lẽo. Tuy nói Hạ Nhật lạc quan, thế nhưng cũng không tránh khỏi đau buồn, mũi chua xót, nhịn không được chảy nước mắt.

Thẩm Tu Viễn thấy thế liền cả kinh, bước nhanh tới bên cậu, hai tay dịu dàng nâng đầu Hạ Nhật gạt đi giọt nước mắt, nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Gặp chuyện gì sao?”

Chết tiệt, nhìn Hạ Nhật thế này, Thẩm Tu Viễn không khỏi xót xa.

Cảm giác được quan tâm, Hạ Nhật lại khóc lớn hơn. Thẩm Tu Viễn vỗ về hôn lên khóe mắt cậu, lại kéo Hạ Nhật vào lòng, nhẹ giọng an ủi: “Ngoan, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Nhật dựa vào lòng Thẩm Tu Viễn, mở to cặp mắt sưng đỏ, nói xin lỗi.

“Em... em vừa rồi đột nhiên nhớ đến mẹ..” Hạ Nhật xoa xoa mắt, ngượng ngùng cười.

Nghe vậy Thẩm Tu Viễn yên tâm rồi, anh vuốt vuốt tóc Hạ Nhật, cười nói: “Nhanh tới ăn đi, không cơm canh sẽ nguội mất.”

Bữa cơm rất phong phú, hơn nữa vì đói nên Hạ Nhật ăn hơi nhiều. Ăn xong, Hạ Nhật xoa xoa bụng, no quá rồi. Cậu liếc mắt nhìn sang Thẩm Tu Viễn, đối phương không phát hiện ra, Hạ Nhật âm thầm thở phào.

Bên ngoài nhiệt độ khá cao, ra ngoài tản bộ đương nhiên không khả thi. Hạ Nhật đành đi tắm, xong rồi lười biếng làm tổ trên sofa xem tivi. Tuy đã hơn mười giờ, nhưng vì bữa tối ăn muộn, một chút buồn ngủ cũng không có. Nằm cầm điều khiển chuyển kênh mấy lần, chẳng có gì hay cả, Hạ Nhật nhin không được ngay ngốc nhìn màn hình TV.

Một cái khăn lông phủ trên tóc cậu, Hạ Nhật giật mình, vừa định quay qua đã bị Thẩm Tu Viễn giữ lại.

“Đừng động đây, để anh lau tóc cho em. Tóc chưa khô đã ra đây ngồi điều hòa, bị ốm thì phải làm sao.”

“Xin lỗi..” Hạ Nhật ngoan ngoãn nghe lời.

“Đợi lát nữa tóc khô, nhớ đi ngủ sớm một chút, mai vẫn phải đi làm.”

Có lẽ vì thanh âm của Thẩm Tu Viễn quá dịu ôn nhu, hoặc là Thẩm Tu Viễn không phải là đang lau tóc mà giúp cậu xoa xoa bụng, Hạ Nhật lúc này cảm thấy cơn buồn ngủ như ập đến, mí mắt nặng trĩu.

Vậy nên lúc Thẩm Tu Viễn lau khô tóc cho Hạ Nhật, mới phát hiện Hạ Nhật đã ngủ say trên ghế rồi. Thẩm Tu Viễn bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Nhật.

.....

Mỗi ngày tỉnh dậy đều phát hiện mình được Thẩm Tu Viễn ôm chặt trong lòng, mỗi ngày đều nhận được nụ hôn chào buổi sáng, Hạ Nhật đã sớm trở nên quen thuộc. Thẩm Tu Viễn dọn đồ đi về, nghe nói người nhà anh rút cuộc cũng đã đi, Thẩm Tu Viễn cũng không cần phải ở chung với cậu nữa.

Ngày đầu tiên Thẩm Tu Viễn trở về, Hạ Nhật đột nhiên cảm thấy căn phòng vắng vẻ, không có ai chào đón cậu trở về, không có cơm ngon canh nóng, góc tường chỗ nghỉ của Nhạc Nhạc cũng trống không. Buổi tối đi ngủ, rõ ràng trời rất nóng, thế nhưng dù đã tắt điều hòa, Hạ Nhật vẫn cảm thấy rất lạnh. Sáng dậy cũng không còn ai hôn trán nói với cậu “Buổi sáng tốt lành”, Hạ Nhật ngồi bần thần thật lâu mới nhớ ra Thẩm Tu Viễn đã dọn đi rồi.

Trong công ty không có người, gần đây mọi người đều được điều đi công tác không thì cũng bận đi ra ngoài phỏng vấn, tham gia hết triển lãm rồi lại đến hội chợ, ai cũng ôm tài liệu vội vàng đi lại.

Hạ Nhật vừa ngồi xuống ghế đã bị Lục Hạo Nhiên kéo vào phòng làm việc. Lúc đi ra Hạ Nhật có điểm mơ màng, Lục Hạo Nhiên vừa rồi có nói cho cậu hai chuyện.

Một là, dựa vào biểu hiện của cậu trong kỳ thực tập vừa rồi, Hạ Nhật được chuyển qua làm nhân viên chính thức. Chuyện thứ hai, ngày mai cậu phải làm trợ lý cho Thẩm Tu Viễn, cùng anh đi công tác ở nước ngoài.

Hạ Nhật ngạc nhiên, đột nhiên trở thành trợ lý (tạm thời) của boss. A.. nhất định là cậu rời giường sai cách rồi.

20. Chương 20

Lục Hạo Nhiên cho Hạ Nhật nghỉ nửa ngày, lấy mỹ danh là “để sắp xếp hành lý”, thế nhưng mùa hạ này, chẳng cần nhiều đồ dùng cùng quần áo. Hạ Nhật sắp đi sắp lại cũng chỉ được một bọc nhỏ, thực sự rất ít đồ.

Đi công tác dù sao cũng phải chuẩn bị tài liệu, hỏi sáng ở công ty, Hạ Nhật có hỏi Lục Hạo Nhiên phải chuẩn bị những gì, ai ngờ, Lục Hạo Nhiên vung tay: “Còn gì không hiểu, buổi chiều trực tiếp gọi hỏi Thẩm Tu Viễn” rồi chạy. Hạ Nhật có chút hồ nghi tiền đồ vị lãnh đạo của mình.

Ngẩng đầu xem giờ, lúc này mới qua giờ nghỉ trưa, Hạ Nhật cầm điện thoại tìm số Thẩm Tu Viễn rồi gọi tới.

Điện thoại vừa vang đã được kết nối, Hạ Nhật ngẩn người, đầu dây bên kia truyền tới thanh âm ôn nhu của Thẩm Tu Viễn.

“Hạ Nhật? Anh đang định gọi cho em, không ngờ em lại gọi tới.”

“Thẩm tổng, anh tìm em có việc gì?”

Thanh âm của Thẩm Tu Viễn bỗng nhiên phảng phất một tia ủy khuất.

“Sao lại gọi là Thẩm tổng rồi?”

Hạ Nhật run lên.. “...Bây giờ.. không phải là giờ làm việc sao?”

“Không phải em đang ở nhà sao?”

“A?!” Sao Thẩm Tu Viễn biết chuyện Lục Hạo Nhiên cho cậu về sớm?

“Mở cửa cho anh, anh đang đứng ở bên ngoài.”

Hạ Nhật gác điện thoại, hoang mang đi ra ngoài cửa, trên đường không may đập đầu vào ghế tựa. Mở cửa, quả thật Thẩm Tu Viễn một thân tây trang trắng thơm đứng ở bên ngoài, mỉm cười hướng cậu cất lời chào. Hạ Nhật không hiểu sao bản thân lại có chút kích động, chính cậu cũng không rõ tại sao, chỉ là đột nhiên thấy vui vô cùng, rồi lại có chút ngượng ngùng nữa.

“Tu Viễn, sao anh lại tới đây?”

Thẩm Tu Viễn duỗi cánh tay, xoa xoa đầu Hạ Nhật.

“Anh tới tìm em nói chuyện đi công tác. Thế nào, định không mời anh vào nhà sao?”

Lúc này Hạ Nhật mới nhận ra hai người vẫn còn đứng ở ngoài cửa, Thẩm Tu Viễn mặc âu phục hẳn là nóng lắm.

“Mời vào.”

Thẩm Tu Viễn nhìn tai Hạ Nhật hồng lên thì cong khóe miệng, tâm tình vui vẻ thay giày, cầm túi đi vào phòng trong, áo khoác cởi ra, Hạ Nhật rất tự nhiên đón lấy rồi treo lên móc. Lúc hai người ở với nhau đã sớm thành thói quen.

“Lần này chúng ta đi để đàm phán hợp tác, tài liệu liên quan đều ở trong laptop, em xem qua một chút, có gì không hiểu thì cứ hỏi anh. Em sao lại một bản rồi chuẩn bị cho tốt, đến khi đi công tác thì ngồi ghi chép là được.”

“Hử??” Hạ Nhật há hốc mồm, chuẩn bị tài liệu và các văn kiện liên quan không phải là việc của trợ lý sao?

Thẩm Tu Viễn biết vậy nên vỗ vai Hạ Nhật, giải thích: “Những văn kiện này đều do trợ lý Tổng sửa sang lại, anh cũng xem qua rồi, đều không có vấn đề gì. Vốn là cậu ấy theo anh đi công tác, thế nhưng lại xảy ra chút việc riêng, các nhân viên khác thì đều cất cử đi làm nhiệm vụ, đành phiền em theo anh chuyến này, xử lý một chút công việc, vất vả cho em rồi.”

Trợ lý của Thẩm Tu Viễn tên là Tống Dục. Người này theo Thẩm Tu Viễn đi làm trợ lý đã được năm năm, là một trợ thủ đắc lực bên cạnh anh. Tống Dục bề ngoài xuất chúng, năng lực làm việc cũng rất ưu tú, giao tiếp xã hội cũng rất tốt. Chỉ mất hai năm từ nhân viên bình thường thăng đến chức trợ lý tổng giám đốc, là một nhân vật truyền kỳ trong công ty, cũng là mục tiêu phấn đấu của các nhân viên khác.

Trợ lý Tống tuy đi vội vàng nhưng cũng đã hoàn thành xong hết tài liệu. Hạ Nhật vui vẻ mở laptop Thẩm Tu Viễn mang tới, tỉ mỉ đọc từng văn kiện và tài liệu, thỉnh thoảng cũng cùng anh thảo luận qua vài vấn đề.

Mà lúc này đây, Tống Dục tiên sinh theo lời Thẩm boss là nhà có việc gấp, lại đang nằm dài trên bờ cát ở H thị, cùng bạn gái tắm nắng hưởng thụ ngày nghỉ hiếm có. Boss cho nghỉ có tính lương, không đi chơi chẳng phải quá lãng phí sao? Càng nghĩ anh lại càng thấy vui vẻ ~ Được nghỉ một tháng liền đó

~ công việc là cái gì chớ, quên đi quên đi

~

21. Chương 21

Hạ Nhật lần đầu tiên được đi máy bay. Máy bay cất cánh, cậu chăm chú nhìn từng tầng mây bên ngoài ô cửa, hứng trí bồng bồng hết như một đứa nhỏ. Thẩm Tu Viễn giữ lấy cánh tay của Hạ Nhật, không khỏi nhắc nhở: “Không nên nhìn ra bên ngoài. ánh sáng buổi sớm tương đối mạnh, sẽ không tốt cho mắt.”

Hạ Nhật tuy có chút lưu luyến nhưng vẫn ngoan ngoan gật đầu, cậu vốn cận nặng, cũng không muốn thị lực càng tệ hơn.

“Tối qua ngủ ngon không?”

Thẩm Tu Viễn khẽ xoa quầng thâm dưới mắt Hạ Nhật, ngón tay ấm áp mang đến cảm giác tê dại, Hạ Nhật tham luyến cọ cọ vào lòng bàn tay Thẩm Tu Viễn, đến khi nhận ra lại thấy hành động này có bao nhiêu thân mật.

“Đêm qua vui quá nên không ngủ được.”

Thẩm Tu Viễn không khỏi nhoẻn cười.

“Năng lực của em không tồi, sau này sẽ càng có nhiều cơ hội để đi hơn, nếu như lần nào cũng hưng phấn đến không ngủ được, chẳng phải sẽ rất nhanh biến thành gấu mèo hay sao?”

Bị anh trêu chọc, Hạ Nhật đỏ bừng mặt, thấy cậu da mặt mỏng, anh cũng không đùa nữa, liền chỉnh lại tư thế của hai người, lấy ra một cái chăn mỏng đắp lên người Hạ Nhật, dịu giọng bên tai cậu: “Ngaoan, ngủ một lúc đi.”

Thanh âm nhẹ nhàng rót vào tai cậu, cảm giác rất lạ, thế nhưng Hạ Nhật rất thích. Cậu chỉnh lại tư thế của mình và ngủ một giấc thật say.

Đương ngủ Hạ Nhật bị đánh thức một lần, cậu ngồi dậy ăn một chút gì đó rồi lăn ra ngủ tiếp, lần thứ hai tỉnh lại thì đã đến nơi. Hai người ngồi máy bay hơn mười tiếng, đến nước L thì cũng đã xế chiều. Cả hai vào khách sạn nhận phòng và sắp xếp hành lý, lúc bấy giờ Hạ Nhật mới có cảm giác mình thực sự đã đặt chân tới nước khác.

Qua cửa sổ sát đất có thể thấy đất nước này phần vinh đẹp để biết bao nhiêu, Hạ Nhật cảm máy ảnh không ngừng bấm chụp.

Không biết là Lục Hạo Nhiên cố ý hay khách sạn thực sự kín phòng, nói chung, Thẩm Tu Viễn với việc ở cùng phòng Hạ Nhật rất hài lòng. Lại nói, Hạ Nhật cũng không nhận thấy có gì không ổn.

“Hôm nay ở khách sạn nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai bắt đầu công việc. Anh đã tới đây nhiều lần, giờ vẫn còn sớm, có muốn cùng anh đi một vòng không?”

Hạ Nhật mở to hai mắt lấp lánh: “Vậy được chứ?”

Thẩm Tu Viễn bật cười, anh cũng đâu có đem cậu bỏ tù đâu, lúc công tác thì phải làm việc, đến giờ nghỉ có thể đi chơi, huống hồ Lục Hạo Nhiên có nói với anh, nên lợi dụng cơ hội này để đưa Hạ Nhật đi “du ngoạn”, Thẩm Tu Viễn cũng đồng ý, giống như mẹ Thẩm đã nói, phải biết tận dụng mọi cơ hội. Tuy rằng mẹ Thẩm bình thường không đáng tin cậy, nhưng với lời này, Thẩm Tu Viễn không thể phủ nhận rằng rất có lý.

“Đương nhiên. Em chuẩn bị đi, xong thì mình đi luôn.”

“Vâng” Hạ Nhật vui sướng chuẩn bị đồ đạc, cầm theo ví tiền và điện thoại di động.

Hạ Nhật rất rất vui vẻ, chỏm tóc trên đầu cũng vui sướng đung đưa. Thẩm Tu Viễn dẫn Hạ Nhật tới công viên và mấy sân chơi gần đó, cũng thưởng thức những đặc sản ở nơi đây.

Ngày thứ hai đàm phán rất thuận lợi, hai bên đã cùng hợp tác nhiều lần, chỉ cần trao đổi và điều chỉnh một vài chi tiết. Hạ Nhật làm trợ lý ghi chép rất nhanh và đầy đủ, tựa hồ một chữ cũng không bỏ sót. Mỗi chữ mỗi câu đều mở ra một kho tri thức mới mẻ, Hạ Nhật vô cùng cao hứng lại càng thêm bội phục Tổng Dục. Nếu không có trợ lý Tổng chuẩn bị tốt tư liệu, phỏng chừng cậu sẽ rất ló ngó cho mà xem. Hạ Nhật âm thầm nắm tay, mình phải cố gắng thêm nữa.

Thẩm Tu Viễn từ chối lời mời ăn tối của đối tác, áy náy nói, đã có việc trước, bên đối tác cũng không bắt ép, nhiệt tình tiễn đi.

Trở lại khách sạn, Hạ Nhật không ngừng chỉnh lại nội dung buổi họp ban nãy, lúc Thẩm Tu Viễn gọi cậu cũng chẳng nhận ra. Thẩm Tu Viễn lắc đầu, Hạ Nhật làm việc liên quên ăn quên uống cũng không phải lần đầu, nhưng vì muốn tốt cho sức khỏe cậu, anh đành đi tới lay tay Hạ Nhật.

Hạ Nhật không chú ý ngẩng đầu lên, vừa vịn chạm vào môi của Thẩm Tu Viễn, cả hai đồng loạt bị đóng băng.

Xúc cảm trong trí nhớ nay lại càng thêm mềm mại ngọt ngào, Thẩm Tu Viễn nhận ra đứng trước Hạ Nhật, anh luôn luôn mất tự chủ, để địch lộ lưới. Trước khi kịp phản ứng, thân thể thành thật đã hành động rồi.

22. Chương 22

Thẩm Tu Viễn nhẹ nhàng xoa mặt Hạ Nhật, tay kia nắm lấy bàn tay đang cầm chuột của cậu, đầu lưỡi vươn ra nhẹ nhàng nhấm nháp đôi môi cậu.

“Ngoan, hé miệng.”

Giọng nói Thẩm Tu Viễn quá dịu dàng, thanh âm từ tính tràn đầy mê hoặc, Hạ Nhật mờ mịt hé miệng ra. Ánh mắt Thẩm Tu Viễn trầm xuống, lập tức lấp đầy đôi môi chớm nở của cậu, đầu lưỡi lướt qua hàm răng, ở bên miệng cậu tùy ý hút dẫn.

Cảm giác nóng bỏng khiến Hạ Nhật không khỏi ngượng ngùng, để mặc nụ hôn của anh dần dạt. Hạ Nhật vốn chưa từng yêu đương, thế nên cảm giác mà anh đem đến vừa mới mẻ lại vừa hấp dẫn. Hạ Nhật nhìn không được muốn nhiều hơn, tâm trí rối loạn thốt lên: “Rất thích, còn muốn nữa.”

Huhuhuhu, mẹ ơi, sao con lại thích cùng anh ấy hôn môi, nhất định có chỗ nào đó không đúng!

Đáng tiếc Hạ Nhật vẫn chưa nhận ra tình huống của mình, đại não bị nụ hôn sâu kia làm cho mơ màng.

Đến khi Hạ Nhật hít thở không thông, Thẩm Tu Viễn mới lưu luyến buông cậu ra.

Nhìn mắt Hạ Nhật hiện lên một tầng hơi nước, đôi môi sưng đỏ, Thẩm Tu Viễn chặt vật cố nén lại dục – vọng của mình, anh sợ dọa sợ Hạ Nhật, nhẹ nhàng thay đổi tư thế, ôm lấy Hạ Nhật ngồi lên đùi mình, cố gắng kiểm soát bản thân.

Hôn bên vành tai khả ái của Hạ Nhật, Thẩm Tu Viễn nhỏ giọng nỉ non: “Làm sao bây giờ, càng ngày anh lại càng thích em.”

Hạ Nhật nghe vậy cả người run lên. Tuy không biết sao Thẩm Tu Viễn lại thích cậu, thế nhưng cảm giác của anh cậu có thể cảm nhận được, hơn nữa lại không hề bài xích, thậm chí còn có vui mừng chờ đón, từ trước đến nay trong chuyện tình cảm cậu vẫn luôn trì hoãn, đến giờ vẫn chẳng rõ lý do.

“..còn muốn.”

Bên tai truyền đến lời thì thầm nhỏ nhẹ của Hạ Nhật, Thẩm Tu Viễn ngẩn người, cảm thấy cả kinh, sợ rằng suy nghĩ hai người không giống nhau, anh dịu giọng hỏi: “Em muốn gì?”

Mặt Hạ Nhật đỏ bừng, vùi đầu bên hõm vai Thẩm Tu Viễn không lên tiếng, đợi đến nửa ngày mới chui ra, nhanh chóng nhắm mắt lại, hôn Thẩm Tu Viễn một cái rồi lại làm đà điều rúc vào lòng anh.

Huhu, mẹ ơi con đã muốn cong rồi.

Cảm giác vui sướng nhảy mất bao trùm Thẩm Tu Viễn, tim đập rộn ràng. Anh kéo đà điều Hạ Nhật ra, nhìn gò má ửng đỏ cùng đôi mắt mơ màng của cậu, Hạ Nhật đang ngượng ngùng.

“Lời của em, anh có thể hiểu là em thích anh, nguyện ý ở cùng anh không?” Thẩm Tu Viễn nhìn sâu vào mắt cậu.

Đà điều Hạ Nhật lấy hết dũng khí nhìn về phía Thẩm Tu Viễn, rồi lại bị ý tình trong mắt anh làm cho ngại ngùng, gương mặt lại tiếp tục đỏ bừng, cả người mơ hồ hiện lên một tầng hồng nhạt, gian nan gật đầu một cái.

“A..” Trước mắt Hạ Nhật tối sầm, lần thứ hai bị xâm chiếm.

Thẩm Tu Viễn tựa như thanh niên đương tuổi tập yêu mà hôn cậu say đắm, nụ hôn càng ngày càng dồn dập, thế nhưng vẫn rất dịu dàng ôn nhu. Từng môi hôn rót đầy yêu thương khiến Hạ Nhật càng thêm ngây ngất.

Hạ Nhật bị kích thích, cả người mềm nhũn hết cả, thế nhưng hai tay vẫn cố gắng ôm chặt cổ Thẩm Tu Viễn, khó chịu cong người lên. Thẩm Tu Viễn hô hấp đình trệ, ôm chặt người đang làm loạn kia.

Thẩm Tu Viễn chú ý giữ chặt hông Hạ Nhật, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve bên lưng cậu, thanh âm khàn khàn nói: “Ngoan, chớ lộn xộn.”

Cảm nhận dưới thân có một vật cứng đang cố ngăn đầu, Hạ Nhật ngây ngốc bừng tỉnh, hiểu ra ý của Thẩm Tu Viễn, cậu tiếp tục vùi đầu làm đà điều. Đã yêu thì nhất định phải làm một người yêu tận tình ngoan ngoãn, Hạ Nhật yên lặng tự cho mình 100 điểm.

Ở B thị xa xôi, Nhạc Nhạc bỏ trốn thành công lần thứ 521, vui sướng chạy về ổ của mình, cũng tự tặng bản thân điểm 100 biểu dương bản thân là một bạn cún tốt. Nhạc Nhạc liếm liếm lông, dựa vào cái gối, nhớ đến chủ nhân và người anh em của mình.

Hai người ở đâu, mau về nhà thôi ~

23. Chương 23

Nếu là mười năm trước, à không, chỉ cần một năm trước thôi, Thẩm Tu Viễn cũng không tin chính mình sẽ dùng đến mấy chữ “Lạm dụng chức quyền” này. Nghiêm túc chăm chỉ làm việc, lúc nào anh cũng được dán lên người mấy chữ kiểu như “Công tư phân minh”, “Cuồng công tác”, “Tuân thủ nghiêm ngặt quy củ”. Thế nhưng vừa có người yêu, Thẩm Tu Viễn đã “lợi dụng chức quyền” một cách thành thạo, đương nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn là không ảnh hưởng đến công việc và hoạt động của công ty.

Đi nước ngoài công tác, đàm phán công việc mất gần 8 tiếng, quá trình đi đi lại lại di chuyển mất gần 3 tiếng, tổng cộng mất 11 tiếng rồi. Sau đó, Thẩm Tu Viễn lấy danh “khảo sát thực địa” để lên lịch trình “Một tháng ăn ái cùng người yêu”.

Người yêu đi chơi, nhất định sẽ tới —— công viên trò chơi.

Đứng ở công viên trò chơi, Hạ Nhật cảm thấy hoa mắt, nơi này chủ yếu toàn trẻ con và nam nữ hẹn hò. Ai có thể nói cho cậu biết họ tới đây làm gì không!!

“Người sáng lập và thiết kế ra công viên giải trí này là John” Thẩm Tu Viễn đi tới chỗ bán vé.

“John?? Ý anh là người ba năm liên tiếp dành vòng nguyệt quế ở cuộc thi thiết kế nổi tiếng sao?”

“Đúng vậy. Quê ông ấy vốn ở đây. Công viên trò chơi này là một trong những thiết kế đầu tiên của ông ấy. Tìm hiểu và học hỏi ở các nhà thiết kế cũng là một công việc quan trọng, phải đi tận mắt mới thấy được cái hay, cái hồn trong bản thiết kế của họ.”

Nếu mẹ Thẩm và Lục Hạo Nhiên ở đây, nhất định sẽ thấy Thẩm Tu Viễn nghiêm trang nói đùa mới là đáng sợ. Rõ ràng là đi hẹn hò mà, dĩ nhiên cũng không thể phủ nhận lời của Thẩm Tu Viễn rằng tới đây cũng có thể học tập. Nhưng đây đâu phải mục đích chính của anh?

Hạ Nhật hứng trí bừa bừa chạy đi khắp nơi chụp ảnh, thỉnh thoảng còn lấy ra sổ tay vẽ vẽ viết viết một chút, hồn nhiên chẳng biết dáng vẻ mình lúc chăm chú chụp ảnh, lúc suy nghĩ, lúc vui vẻ, đều bị thu vào tầm mắt của Thẩm Tu Viễn.

Từ lúc hai người chính thức quen nhau, một Hạ Nhật tươi trẻ đầy sức sống dần dần hiện ra trước mắt Thẩm Tu Viễn. Với biến đổi này của cậu, Thẩm Tu Viễn hết sức hài lòng, Hạ Nhật rốt cuộc cũng đã trở thành chính mình khi đứng trước mặt anh. Trước đây bởi vì chức vụ trong công ty mà cậu lúc nào cũng cẩn cẩn dực dực, giờ đây tất cả dần dần biến mất. Thi thoảng Hạ Nhật cũng biểu hiện một chút rụt rè nhút nhát, thế nhưng trong mắt Thẩm Tu Viễn, tất cả đều là kho báu thuộc về riêng anh.

Từng dòng người nhộn nhịp trong công viên, Hạ Nhật đã chụp được rất nhiều, cậu liền thu hồi máy ảnh, chạy về bên Thẩm Tu Viễn cùng anh nắm tay, mười ngón tay đan vào nhau chặt chẽ. Đi công viên giải trí vốn là ước mơ thuở nhỏ của Hạ Nhật. Khi ấy nhà chỉ có hai mẹ con, mẹ cậu bình thường đã rất cực nhọc, Hạ Nhật tuy muốn tới công viên chơi nhưng chưa từng nói cho mẹ nghe.

“Tu Viễn, em rất vui rất vui! Hồi nhỏ lúc nào em cũng muốn được đi tới đây một lần cùng bạn, giờ rốt cuộc cũng có cơ hội, cùng em chơi một lát được không?”

Nhìn ánh mắt khát cầu của Hạ Nhật, Thẩm Tu Viễn không khỏi đau lòng, vốn là dẫn cậu tới đây để chơi đùa, có gì mà không thể đáp ứng chứ.

“Được, em muốn chơi gì nào?”

Hạ Nhật nghe vậy liền kích động, trước mặt mọi người ôm chầm Thẩm Tu Viễn nhẹ nhàng hôn lấy anh. “Tu Viễn, anh thật tốt!” Rồi lập tức chỉ về trò chơi ở cách không xa “Chúng ta chơi cái kia có được không, có vẻ chơi không tệ?”

Thẩm Tu Viễn nhìn theo hướng tay Hạ Nhật chỉ, là chiếc đu quay khổng lồ, phong cảnh khi lên cao chắc chắn sẽ không làm người ta thất vọng.

Đu quay chậm rãi đi lên, ngồi đây có thể nhìn thấy toàn cảnh của thành phố, các tòa nhà san sát nhau, ngựa xe như nước, mọi thứ dưới ánh mặt trời trông thật nhu hòa. Nhìn xuống phía dưới khu vui chơi, Hạ Nhật ngạc nhiên phát hiện ra, các tòa nhà trò chơi ghép lại một hình mặt cười. Hóa ra đây là ý nghĩa sâu xa của công viên này.

24. Chương 24

Khuôn mặt tươi cười hạnh phúc, cô lễ đây cũng chính là mục đích khiến John tạo ra khu vui chơi này, để mỗi du khách tới đây, đều có thể nhận được niềm vui, và mỉm cười thật tươi trước khi ra về.

Hạ Nhật xúc động nhìn về phía Thẩm Tu Viễn. Người đàn ông của cậu cũng vậy, lúc nào anh cũng luôn mỉm cười, dùng tình cảm ôn nhu để bao dung cậu. Tình cảm hai người không có kinh tâm động phách, không có oanh oanh liệt liệt. Chẳng biết mọi chuyện bắt đầu từ khi nào, tựa như thật sâu trong lòng đã định chính mình phải đợi người kia, đợi để bên nhau trọn đời. Đến khi gặp được.. hai người thật tự nhiên mà ở bên nhau. Bình thản, ấm áp, hai người lặng lẽ dung nhập vào cuộc sống của đối phương, lặng lẽ ở bên nhau.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt mỉm cười của Thẩm Tu Viễn nhuộm một màu vàng ấm áp. Đột nhiên cậu nhớ tới trong phim ảnh thường xuất hiện một màn kia, khi đu quay khổng lồ lên đến nơi cao nhất, nếu có thể hôn người mình yêu, nhất định hai người sẽ vĩnh viễn được ở bên nhau. Tim Hạ Nhật đập thật nhanh, nụ cười của anh có biết bao nhiêu ấm áp.

Lúc này, xuyên qua ánh dương, cậu phảng phất như nhìn thấy mẹ mình trong đấy. Mẹ nhìn họ mỉm cười, hướng Hạ Nhật gật đầu, tựa như với người đàn ông Hạ Nhật chọn hết sức hài lòng, rồi cũng thật nhanh, gương mặt trong suốt dần tan dưới ánh dương..

Ngực tràn đầy xúc cảm không tên gọi. Giống như hai người họ không biết từ lúc nào mà thích nhau, khi đu quay lên đến nơi cao nhất, hai người ấn ý trao nhau nụ hôn, nhẹ nhàng nhưng vẫn chứa chan cảm xúc.

“Tu Viễn, em vừa thấy mẹ, mẹ chúc phúc cho chúng ta.”

Trán kề trán, Thẩm Tu Viễn khẽ cười, hai mắt cong cong: “Thật vậy sao?”

“Vâng, có lẽ mẹ rất thích anh”

“Vậy là được rồi, đến khi về nước, anh và em cùng tới thăm mẹ nhé, được không?”

Giọng anh rất nhỏ, nhìn người trong lòng, trong mắt ánh lên ý cười dịu dàng, Hạ Nhật vui vẻ trêu đùa, “Lấy phần con dâu sao?”

“A, để anh nghĩ đã ~”

Bộ dạng trầm tư của Thẩm Tu Viễn chọc Hạ Nhật cười ha hả.

“Được rồi, chồng ơi, em nguyện ý dẫn vợ tới gặp mẹ chứ?”

Rõ ràng là nói đùa thế nhưng Hạ Nhật lại bắt được trong mắt anh ánh nhìn cương chiều và đầy tình ý. Trong lòng không khỏi run lên.

Đèn rực rỡ sáng lên, trời chuyển tối, cả khu vui chơi chìm trong ánh đèn lấp lánh, khiến cảnh vật càng trở nên lung linh mờ ảo. Giữ lấy Hạ Nhật đang ham vui, Thẩm Tu Viễn lấy ra khăn tay, tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán cậu.

“Được rồi, ăn cơm trước đã, không nên để bụng đói.”

Hạ Nhật nhìn sắc trời, liền lấy di động ra nhìn, không ngờ đã bảy giờ rồi. Cậu khẽ lè lưỡi, mãi chơi quá, không để ý đến thời gian.

“Tu Viễn?”

Cách đó không xa truyền tới thanh âm vui mừng, Thẩm Tu Viễn và Hạ Nhật cùng xoay người, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Thiên Hà? Sao cậu lại ở đây?”

“Chào anh Trương” Hạ Nhật với người này có ấn tượng rất sâu.

Trương Thiên Hà cười ồm ồm, ôm chầm lấy cô gái nhỏ ở bên cạnh: “Đây là bạn gái tớ, Sở Tuyết Doanh, vốn là đưa về ra mắt ba mẹ, không nghĩ có thể gặp hai người ở nơi này. Tuyết Doanh, đây là bạn anh Thẩm Tu Viễn, kia là bạn trai cậu ấy, Hạ Nhật.”

Sở Tuyết Doanh nhìn thấy Hạ Nhật, đầu tiên sững sốt một chút, sau đó hai mắt lập tức lóe sáng chạy lên phía trước, nắm chặt hai tay của Hạ Nhật: “A

Tư liệu sống a

~~ Thiên Hà, Thiên Hà, em tìm được rồi!!”

~Hạ Nhật cả kinh, muốn lùi về phía sau. Thẩm Tu Viễn duỗi cánh tay ôm Hạ Nhật nép vào lồng ngực, mày khẽ cau lại, liếc mắt về cô gái đang cười ngây ngô đứng bên cạnh Trương Thiên Hà.

Trương Thiên Hà dõi theo bạn của mình, cảnh này vốn hiếm thấy, xem ra Thẩm Tu Viễn thực sự coi trọng cậu nhóc này rồi.

Trương Thiên Hà tiến lên ôm eo Sở Tuyết Doanh, cười cười nói: “Ngại quá, em ấy, thỉnh thoảng cũng hơi lên cơn.”

Sở Tuyết Doanh bị kéo trở lại, đành ở trong lòng Trương Thiên Hà len lén nháy mắt với Hạ Nhật, ngừng đầu nói với Thẩm Tu Viễn: “Đã gặp rồi, không bằng cùng nhau ăn cơm đi.”

25. Chương 25

Âm nhạc trong nhà hàng du dương phiêu lãng, bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí rất hòa hợp. Nếu như Sở Tuyết Doanh thôi nhìn chăm chăm vào Hạ Nhật, phỏng chừng sẽ còn hài hòa hơn nữa.

Trương Thiên Hà đã quen với bộ dạng bạn gái mình, nhún vai giải thích: “Em ấy là họa sĩ vẽ tranh minh họa, gần đây nhận một dự án, thế nhưng vẽ mãi mà không tìm được cảm giác, chắc là Hạ Nhật phù hợp với hình tượng của em, cho nên mới kích động như thế.”

Như để hưởng ứng lời Trương Thiên Hà, Sở Tuyết Doanh từ trong túi lấy ra một chiếc máy ảnh màu hồng nhạt, hai mắt lấp lánh hỏi: “Nè, bạn nhỏ đẹp zai, có thể cho mình chụp ảnh làm tư liệu được hông?”

“Cái này...” Hạ Nhật ngăn người, cười nói: “Nếu không phát tán khắp nơi thì được, cũng không có vấn đề gì.”

Hạ Nhật nghĩ nếu mình từ chối, đối phương chưa chắc chịu buông tha, huống hồ đây còn là bạn gái của anh Trương, giúp được thì vẫn nên giúp, dù sao cũng chỉ chụp một tấm ảnh thôi mà.

“A!!! Tuyệt quá!!!”

Sở Tuyết Doanh lập tức đứng lên, nhìn cậu rồi chọn góc độ chụp, bức ảnh nào cũng rất đẹp, cô chăm chú mặc kệ ba người kia đang nhìn nhau cười khổ cùng với một bàn đầy đồ ăn ngon! Đồ ăn ngon sao có thể sánh được với “tư liệu sống” kia chứ.

Nhìn máy ảnh, Hạ Nhật không ăn nổi. Trương Thiên Hà thấy vậy cũng kéo Sở Tuyết Doanh lại và lấy máy ảnh trên tay cô, lại đưa tới một đĩa bò bít tết, một bên xem ảnh chụp, một bên không ngừng khen ngợi kỹ năng chụp của cô nàng.

Được khen, rốt cuộc cô cũng vui sướng ăn, Hạ Nhật thấy vậy không khỏi cảm thán, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Bởi vì Sở Tuyết Doanh có cảm hứng, Trương Thiên Hà đành phải đưa cô nàng về nhà vẽ phác thảo. Thẩm Tu Viễn dẫn Hạ Nhật đi dọc bờ sông, thưởng thức cảnh đêm ở nước L xinh đẹp.

Con thuyền phiêu lãng du ngoạn trên dòng sông, bởi vì cảnh sông nước buổi đêm là một trong những thắng cảnh đặc sắc của nước L nên có không ít người cùng đi. Trên sông có rất nhiều thuyền, hai bờ bên là hàng đèn giả cổ rọi ánh sáng, dưới ánh đèn vàng những gợn nước lăn tăn trên mặt sông tạo thành cảnh đêm vô cùng diễm lệ.

“Thơm quá a ~”

Trong không khí thoảng tới mùi thơm nhẹ dịu khiến Hạ Nhật bắt đầu cảm thấy đói. Lúc này vì ngại máy chụp hình nên Hạ Nhật chẳng ăn được bao nhiêu.

Thẩm Tu Viễn xoa xoa cánh tay cậu: “Bên kia có một tiệm cà phê lộ thiên, mùi vị không tệ, chúng ta đi uống thử nhé.”

Mẹ ơi, là mẹ giúp con phải không? Anh ấy vừa đẹp trai lại giàu có, người như vậy lại coi trọng con, luôn ở bên ôn nhu chăm sóc, thực sự con rất hạnh phúc. Hạ Nhật theo thói quen trầm nghĩ, càng nghĩ cậu lại càng thấy mình là một người may mắn, chồm tóc trên đầu vì vậy mà khê đung đưa.

Xúc xích rán rất ngon, lớp vỏ vàng óng ánh, nước chấm đậm quyền mùi vị cũng thật thơm ngon. Thực phẩm bình thường chấm vào, mùi vị sẽ đều trở nên tuyệt hảo, Hạ Nhật ăn rất nhiều, không chỉ ăn hết suất của cậu, một nửa suất ăn của Thẩm Tu Viễn cũng đều do cậu tiêu diệt.

Hạ Nhật dựa vào thành ghế thỏa mãn vô cùng, để cho Thẩm Tu Viễn lấy khăn giúp cậu lau miệng.

“Tu Viễn, anh thực sự là thiên tài phát hiện món ngon, chỉ cần là anh đề cử, cho tới bây giờ ăn gì cũng thấy rất tuyệt. Em cảm thấy rất hạnh phúc, có một người yêu giỏi như vậy.”

Thẩm Tu Viễn kéo tay Hạ Nhật, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay: “Ồ bên em anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ cần em muốn, anh sẽ tìm tới cho em.”

Hạ Nhật đỏ mặt, nắm chặt tay Thẩm Tu Viễn, mười ngón tay gắt gao đan vào nhau.

Một tháng sau hai người trở về B thị. Vốn là Thẩm Tu Viễn muốn đón Hạ Nhật về nhà mình ở, thế nhưng căn nhà của cậu là do mẹ để lại, Hạ Nhật không nỡ bán đi, cũng không muốn cho khác thuê. Cuối cùng hai người thương lượng, quyết định những ngày trong tuần thì ở nhà Hạ Nhật, cuối tuần thì về nhà Thẩm Tu Viễn.. Dù sao nhà của Hạ Nhật tuy hơi cũ nhưng vẫn đầy đủ tiện nghi, lại gần trung tâm thành phố. Cứ như vậy, cuộc sống vợ chồng chính thức bắt đầu.

26. Chương 26

Được mẹ Thẩm ủy giao trọng trách, Lục Hạo Nhiên là người đầu tiên phát hiện ra quan hệ hai người có tiền triển. Hạ Nhật nhìn về phía Thẩm Tu Viễn, Thẩm Tu Viễn hướng cậu cười dịu dàng. Hai người tỏa ra bầu không khí ngọt ngào say đắm, khiến cho Lục Hạo Nhiên đau cả hai mắt.

“Ai, tui nói, cậu tóm được Hạ Nhật rồi phỏng? Tui thấy hai người đi chuyến này, thu hoạch không nhỏ đi?”

Lục Hạo Nhiên cười hề hề, trong tay xoay xoay khối rubik. Nếu hai người thực sự thành, mẹ Thẩm có thể quên công anh sao?

“Mẹ tôi thưởng cậu không ít đi?” Thẩm Tu Viễn liếc mắt nhìn người nào đó đang vui vẻ. Bạn anh tính tình như nào, chẳng lẽ anh còn không biết hay sao? Chắc chắn tên kia đã đi ti toe với mẹ chuyện Hạ Nhật rồi.

“Ha ha..” Lục Hạo Nhiên cười gượng mấy tiếng, “Cậu xem lời cậu vừa nói kia, cho dù mẹ cậu không thưởng, làm huynh đệ tốt, chẳng lẽ tôi lại để mặc cậu sao, đừng nói tôi thấy tiền là sáng mắt lên như thế.”

“Quả nhiên cậu được hưởng lợi.

Lục Hạo Nhiên đỡ trán, vì sao từ nhỏ đến giờ, đứng trước tên này thì trí thông minh của anh đều bay hết cả.

Lục Hạo Nhiên VS Thẩm Tu Viễn, hoàn toàn thất bại.

“Nói thật thì, tôi rất thích Hạ Nhật, cậu có muốn hay không, nếu không tôi liền theo đuổi.”

“Vợ bạn không thể tán.” Thẩm Tu Viễn cũng không ngẩng lên, buông một câu như vậy.

“Vợ bạn cái gì chứ, cậu trả lời...Ê khoan đã! Nói như vậy thì hai người thực sự đến với nhau rồi sao!” Lục Hạo Nhiên vội vàng nhảy dựng lên.

Ai nha, thật là tin tốt lành, mẹ Thẩm, mau cho con lì xì đi, đại hỷ đại hỷ tới rồi!

“Tui nói hai người trở về, vừa nhìn là biết có gian...” Lục Hạo Nhiên lờ lời, dưới ánh mắt sắc nhọn của Thẩm Tu Viễn vội vàng thu từ kia về, sửa lời nói: “Khụ, vừa nhìn là biết có tin vui.”

“Cốc cốc cốc” Cửa phòng làm việc bị gõ.

“Mời vào.”

Hạ Nhật ló đầu vào, phát hiện Lục Hạo Nhiên đang ngồi trong phòng của Thẩm Tu Viễn, liền cúi đầu chào. Lục Hạo Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi vỗ trán.

“Chết rồi, buổi trưa có hẹn, muộn rồi, tôi đi trước.” Lúc đi qua Hạ Nhật, anh vỗ vai cười cười nói: “Hạ Nhật a, lúc này tôi phải gọi cậu là chị dâu rồi, bao giờ hai người mở tiệc, nhất định tôi đây sẽ mang đại lễ tới.”

Dứt lời, Lục Hạo Nhiên phúi áo ra đi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc, lưu lại Hạ Nhật hai má đỏ bừng. Thẩm Tu Viễn kéo người nào đó đang ngưỡng ngưỡng vào lòng, hôn lên khóe môi cậu, ôm cậu ngồi xuống sofa.

“Anh ấy biết?”

“Em nghĩ có thể giấu cậu ta sao?”

Hạ Nhật nghe vậy liền gật đầu, cũng đúng. Tính Lục Hạo Nhiên như vậy, lại cùng Thẩm Tu Viễn lớn lên từ nhỏ, mấy chuyện này sao qua được mắt anh ấy.

“Buổi trưa đi đâu ăn?” Thẩm Tu Viễn nhám nháp ngón tay của Hạ Nhật.

“Dưới lầu mới mở một tiệm cơm, nghe nói rất ngon, không bằng tới thử đi.”

“Được, nghe em cả.” Thẩm Tu Viễn dừng lại một chút, lại nói: “Mấy ngày nữa anh dẫn em về nhà gặp cha mẹ, được chứ?”

“A?!” Hạ Nhật nghe xong có chút giật mình, gặp cha mẹ? Đã phải đến gặp bề trên rồi sao?!

Sao vội như vậy, huhuhu. Nhớ đâu, nhớ đâu cha mẹ Thẩm Tu Viễn không đồng ý thì sao, nhớ họ phải xa nhau thì làm sao?

Thẩm Tu Viễn buồn cười nhìn sắc mặt Hạ Nhật không ngừng biến hóa, bàn tay ôn nhu xoa đầu cậu: “Đứa ngốc này, nghĩ linh tinh cái gì vậy? Cha mẹ anh tư tưởng khá thoáng, sẽ không bắt chúng ta xa nhau, em sẽ thích họ thôi.”

“.. thật chứ?”

“Anh lại lừa em sao?”

“Vâng... vậy là tốt rồi, hai bác thích gì? Em nên chuẩn bị lễ vật gì đây? Liệu em có đạt yêu cầu không? Còn có..”

“Haha” Thẩm Tu Viễn vui vẻ cười thành tiếng, người yêu của anh thật ngốc, nghe thấy vẫn được ở bên anh lại vui như vậy, “Em không cần chuẩn bị gì đâu, em chỉ cần nắm tay anh, bên anh trọn đời là tốt rồi.”

Hạ Nhật ngẩng đầu ngắm nhìn Thẩm Tu Viễn, trong đôi mắt anh chỉ in bóng hình cậu, khóe miệng cậu khẽ cong, dịu giọng nói: “Vâng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-chi>